

BELGESEL YAYINLAR, NO: 1

**AYDINLIK DERGİSİNİN
DEVİRİMCİ HAREKETE YÖNELTİĞİ
İFTİRALARA CEVAP**

www.partizanarsiv.net

LE-YA YAYINEVİ

BELGESEL YAYINLAR, NO: 1

**AYDINLIK DERGİSİNİN
DEVRİMCİ HAREKETE YÖNELTİĞİ
İFTİRALARA CEVAP**

www.partizanarsiv.net

LE-YA YAYINEVİ

BELGESEL YAYINLAR, NO: 1

Gerçek Yayınevi; 55, München Kulturbach Str. 19
tarafından yayınlanan,
«AYDINLIK DERGİSİ'nin Devrimci Harekete Yö-
nelttiği İtirafına Bir Yoldaşın Verdiği Cevap» ad-
lı broşürden iktibas edilmiştir.

www.partizanarsiv.net

LE-YA YAYINLARI

Dizgi-Baskı :

Osmanlı Matbaası

Yayınevi'nin Notu

Ülkemizde olan gelişmeler yurtsever ve devrimci yayınevlerinin halka gerçekleri açıklamak için vargüçleriyle çalışmaları gerektiğini bir kez daha vurgulamıştır. Yayınevimiz bu ilke doğrultusunda çalışarak önümüzdeki dönemde Türkiye devrimci mücadelesinin gizli kalmış belgelerini araştırıp ortaya çıkaracak; gerçeklerin geniş yığınlara aktarılmasına hizmet edecektir.

Geçmişin üstünü örtme ve olayları gerçek dışı aktarma çabalarının geliştiği bugünlerde, üstlendiğimiz bu görev daha da bir önem kazanmaktadır. Tüm yurtsever, devrimci yayınevlerini, günün sorunlarının bilincinde olarak gerçeklerin açıklanmasına hizmet etmek için göreve çağırıyoruz.

SUNUŞ

Yakın geçmişte elimize Almanya'nın Münih kentinde yayınlanmış bir broşür geçti: «AYDINLIK DERGİSİ'nin Devrimci Harekete Yönelttiği İftiralara Bir Yoldaşın Verdiği CEVAP». Broşür, adından da anlaşılacağı gibi, AYDINLIK Dergisi'nin çeşitli iddia ve ithamlarına cevap olarak kaleme alınmış.

Broşür, Aydınlık Dergisi'nin ortaya çıkışını ve gelişme aşamalarını ele alıp, kısa da olsa ışık tutucu bir tarzda açıklıyor. Aydınlık'ın bütün devrimcilere ve halka çarptırarak aktardığı bir çok noktayı, gerçekte olduğu gibi anlatıyor. Bu nitelikleriyle bu broşür, başvurulup geçmiş hakkında bilgi sahibi olunabilecek bir kaynak değerini taşıyor.

1977 yıllarının ilk aylarında yazıldığı anlaşılan bu yazıdaki bazı görüşlere katılmadığımızı belirtmeliyiz. Aradan geçen zaman içinde sınıf mücadelesinin gündeme koyduğu sorunlar ve gelişmeler karşısında broşürün yazarının düşüncelerinin değişip değişmediğini bilemeyiz; ancak, Aydınlık'ın «küçük-burjuva aydın kesiminin sağ kanat kliği» olduğu tespitine ve «iki süper devlet» olarak ifa-

de edilen ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizminin kendi aralarındaki ve ülkemizle olan ilişkilerinin belirtildiği son bölümdeki bir kısım görüşlere katılmadığımızı belirtmek yararlı olacaktır. Buna rağmen bu belge, gerçeklere ışık tutucu niteliğiyle yayınlanması gerekli bir belgedir. Tüm devrimci ve yurtseverlerin yararlanacağı inancıyla hazırladığımız bu broşürün bazı noktalarını dipnotlarla açıklamaya çalıştık. Söz konusu açıklamalar 12 Mart faşizmi döneminin mahkeme ve savcıları tarafından MİT, polis ve Kontr-gerilla sorgu ve ifadeleriyle belgelenmiş olan TKP (M - L), TİKKO, TMLGB, TİİKP dava dosyalarından alınmıştır.

Önümüzdeki dönemde bu belgeler içerisinde yeralan; ama, polis, savcı... ve bir kısım devrimciler tarafından bilinmesine rağmen sakıncalı olur gerekçesiyle bugüne dek yayınlanmayan belgeleri kitlelere sunmaya çalışacağız.

Böyle bir çaba, kendilerini «sol», «devrimci»... gören grup, gazete ve örgütlerin birbirleri arasındaki ilişkilere ve kendi durumlarına ışık tutacağı için yararlı olacaktır. Çünkü bilindiği gibi son dönemde kendisine «devrimci» diyenler birbirlerine karşı ancak hakim sınıflarca benimsenebilecek tutumlara girmekteler.

Örneğin bunlardan birisi, başını Doğu Perinçek ve Halil Berktaş'ın çektiği Aydınlik Gazetesi'nin tutumudur. Aydınlik Gazetesi, genel olarak bütün devrimcilere «karşı-devrimci», «halk-düşmanı» türünden sıfatlar kullanan yayınlar yapmakta. Oysa incelediğimiz belgeler gerçeklerin böyle olmadığını; tam tersine, D. Perinçek, H. Berktaş ve çevrelerindeki birkaç kişinin geçmişteki ve günümüzdeki

tutumlarıyla tam da böyle bir sığata uygun düştüklerini kanıtlamaktadır.

Halka ve devrimcilere gerçekleri gösterip yargıyı onların vermesi, bu konuda izlenecek tek doğru tutumdur. Bu inançla önümüzdeki dönemde belgeleri yayınlamaya devam edeceğiz.

Bu dizinin ikinci kitabı, «Mamak Askerî Cezaevinde 12 Mart Dönemindeki Faşist Baskı Eziyet ve Kanunsuzluklar Aynen Devam Etmektedir» başlığını taşıyan ve çeşitli demokratik kuruluşlara ve yayınevimize gönderilen bir yazıyı içermekte; üçüncü kitabı, TKP (M - L) ve TİİKP dava dosyalarından alınmış; birisi İbrahim Kaypakkaya'ya, diğeri ise Doğu Perinçek'e ait polis ifadelerini içeriyor. Dördüncü kitapta ise Halil Berktaş'ın polis-teki ifadesiyle, D. Perinçek'e yazdığı ve içinde İ. Kaypakkaya'yı öldürtme planını açıkladığı mektup yeralacak.

Halkımıza gerçekleri duyurabilmenin kararlılığıyla bu görevi başararak, yargıyı okuyucunun değerlendirmesine bırakmak için çalışacağız.

LE-YA YAYINEVİ

AYDINLIK DERGİSİNİN DEVRİMCİ HAREKETE YÖNELTİĞİ İFTİRALARA CEVAP

Aydınlık Dergisinin 71. sayısında «Tasfiyeciliğin aşırı sağcı özü» başlığıyla bir yazı çıktı. Yazıyı kaleme alan, dürüst olmayan bir tutumla geçmişlerini temize çıkarma, devrimci hareketi karalama ve kendilerini hatasız gösterme gayreti içindedir. Yazar PDA hareketinin sağ teslimiyetçi bürokrat hattına karşı sol görünümlü bir tepki olarak ortaya çıkan fakat gerçekte sağcı, pasifist karakterde olan bir gurubun hatalarını, Kaypakkaya'nın önderliğindeki devrimcilere mal etmekte ve eleştirilerini başından sonuna kadar bu sahtekarlık temelinde yürütmektedir. Yazarın devrimci harekete mal ederek eleştirdiği noktaların çoğu söz konusu pasifist gurubun sözlü olarak sağda, solda büro köşelerinde sorumsuzca sarfettiği gevezeliklerdir. Yazarın kaleme aldığı yazı aynı zamanda yazılı hiç bir belgeye dayanmayan, yalan ve abartmalarla dolu tam bir siyasî dedikodu nümunesidir. Aslında bu yazıyı ciddiye almamak gerekirdi. Fakat PDA revizyonistlerin ne derece dürüst ve devrimci harekete karşı ideolojik mücadelede ne kadar aciz olduklarını bir kere daha açığa vurmanın ge-

rekli olduğu kanısına vardık. Devrimci guruba yönelen ve hiç bir yazılı belgeye dayanmayan, devrimciler tarafından hiç bir yerde söylenmeyen bir yağın kuru iftiraya cevap vermek gerçekten de çok zordur. Çünkü iftiranın iftira olduğunu ortaya koymak gerekir. Bu bakımdan biz eleştirilerimizi ilk önce geçmişteki mücadeleye tanık olan ve çeşitli klikler veya örgütler içinde yer alan dürüst devrimcilerin takdirine sunuyoruz. Devrimci hareket temel meselelerde PDA'nın hatalarını açığa vurup eleştirdiği için bu yazıda esas olarak yazarın suçlamalarına cevap vereceğiz. (*)

**PDA HAREKETİ KÜÇÜK BURJUVA İHTİ-
LALCİLİĞİNE KARŞI KIVILCIMLI VE DİĞER
OPORTÜNİST UNSURLARLA UZLAŞAN SAĞ
TESLİMİYETÇİ MODERN REVİZYONİST BİR A-
KIM OLARAK DOĞDU.**

Söz konusu yazıda yazar ortaya çıkışlarını şöyle açıklıyor. «1969 sonları, proleter devrimci hareketin M. Belli oportünizmine karşı açık mücadeleye girdiği, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini savunmaya başladı ve revizyonizmle arasına kesin sınır çektiği bir dönemin başlangıcıdır.

(*) Burada kastedilen İbrahim Kaypakkaya'nın eserleridir. İ. Kaypakkaya'nın eserleri daha önce Tufan Yayınları tarafından Ekim 1976'da basılmıştı. (Yayıncının Notu)

Sosyal emperyalizmi ve revizyonizmi teşhir etmemiz ve ayrıca o zaman önemli bir tehlike halini alan maceracılığı eleştirmemiz karşısında **her türden oportünist hareketimize bir blok meydana getirmek-teydi.»** (sayfa 26, abç)

Görüldüğü gibi yazar, 1969 sonlarını «proleter devrimci hareketin» «revizyonizmle arasına kesin sınır çektiği bir dönemin başlangıcı» olarak değerlendiriyor. Bu dönemde «her türden oportünistin» kendilerine karşı «bir blok meydana getirdiğini» söylüyor. Acaba gerçekten durum böyle miydi? Şimdi geçmişe kısaca göz atarak bunun böyle olmadığını görelim :

Küçük burjuva aydın kesimine sağ kanat kliklerinden birisi durumunda olan PDA hareketi 1969 sonlarından önce gençlik yığınları içindeki mücadelesini esas olarak gençliğin militan ve ihtilalci kesimine karşı yürüttü. Gençliğin faşist güçlere karşı yığın ve gurup direnişlerini ilk önce dil ucuyla eleştiren bu kilik, daha sonra sopalı ve silahlı karşılıklı çatışmaları «çelik çomak oyunu» olarak nitelidi. Bireysel teröre karşı mücadele maskesi altında, günümüzün çeşitli revizyonist ve oportünist akımlarının yaptığı gibi faşist güçlerin saldırılarına karşı direnilmemesini savundu, ama üstü örtülü ve sin-sice gençlik yığınlarının militan mücadelesi içinde yer alarak onların hatalarına karşı mücadele etme tutumu yerine kenarda kalarak ahkâm kesme ve ciddi bir devrimci çalışma yürütmeme tutumunu sürdüren bir avuç bürokratin bu teslimiyetçi politikası, onları adım adım gençliğin geniş yığınlarından tecrit etti ve giderek bu tecrit 1969'un sonlarında kopma noktasına ulaştı. Öte yandan M.

Belli gurubu da gençliğin militan, ihtilalci mücadelesini kendi cunta emellerini gerçekleştirmek için bir araç olarak kullanmaya çalıştı. Esasında PDA ile MB gurubu arasında - 1969'ların sonlarında- ideolojik bakımdan temelde bir ayrılık söz konusu değildi. Bu ayrılık PDA revizyonizminin Mao Zedung düşüncesine el atmasıyla birlikte giderek şekillendi.

1969'ların sonlarında bir avuç asistan ve öğrenci durumunda olan PDA kliği, iddialarının aksine hiçbir zaman «revizyonizmle arasına kesin sınıır» çekmedi. Onlar içine düştükleri tecrit durumundan kurtulmak için bir yandan Marksizm-Leninizm- Mao Zedung Düşüncesini gösterişli bir şekilde dergilerinde savunup «Halk Savaşı» çığırtañlığı yaparken diğeri yandan da en eski en kaşarlaşmış revizyonistlere açıktan açığa sarmaş dolaştılar.

İlk başlarda Kaypakkaya Mihri gurubuna karşı tavizsiz bir mücadele verilmesini savundu. Ulaşma eğilimine karşı çıktı. İstanbul'daki PDA'cılara Türk Solu yazı kurulundaki Mihri taraftarlarının Atılmasını önerdi. Bu öneri o'nu İstanbul'daki Mihricilerin baş hedefi haline getirdi. Öneriden sonra toplanan İstanbul Dev-Genç forumunda Mihricilere karşı dişe diş mücadele verdi. Bu forumdan sonra Kaypakkaya'nın Mihricilere karşı yürüttüğü tavizsiz ve inatçı mücadele O'nu kaba saldırıların hedefi haline getirdi. Ne var ki Kaypakkaya bu mücadelede revizyonist görüşlerin etkisinden kurtulamamıştı. Ve henüz PDA'nın gençliğin ihtilalci mücadelesine karşı işlediği sağcı hatalarını tam olarak göremiyordu.

Yukarıda da belirtildiği gibi 1969'un sonlarından itibaren, yani kesin ayrılıktan sonra PDA revizyonistleri cuntacı karakterlerinden dolayı ve bir de tecrit olmaktan kurtulmanın bir çaresi olarak Kıvılcımlı'ya yanaştılar. Tam bir bezirgan anlayışıyla o'nun bazı çevrelerdeki kof otoritesinden medet umma hevesine kapıldılar. PDA'nın revizyonist ileri gelenleri sık sık Kıvılcımlı'nın dergahını ziyaret ederek «Pirim sen himmet eyle» tavrıyla faaliyetlerini anlatarak, akıl danışarak O'nu «kazanma» eğilimine kapıldılar. Yazılarını dergilerinde yayınlamak ve kitaplarını bürolarında satmak suretiyle Kıvılcımlı'nın anti-Marksist tarih, devrim, devlet, ordu, vb.. görüşlerinin yayılmasına hizmet ettiler. Kıvılcımlı'yı «usta» «büyük devrimci» olarak göstermeye çalıştılar. O'nun Vatan Partisi programını dergilerinde överek kadroların gözünde büyütmeye çalıştılar. Gerçekte PDA ileri gelenlerinin bir kısmı c zaman bu anti-Marksist görüşlerin bir kısmının farkında idiler. Ama o dönemin şartlarında bu küçük burjuva aydınları için önemli olan kısa vadeli çıkarlardı, bu görüşlerin doğru olup olmaması değildi. Onlar, doğru politika izlemenin güçlenmek için esas olduğu ilkesini, eski revizyonistlerin otoritesinden yararlanmaya kurban ediyorlardı. Bunun üzerine PDA'nın revizyonist ileri gelenleri Kıvılcımlı'ya karşı açık tavır almak zorunda kaldılar. Kaypakkaya PDA'nın bu bezirgan anlayışını sözlü olarak eleştirdi. PDA ileri gelenleri hatalarını kabul etmediler, tutumlarının doğru olduğunu ileri sürerek hiç sıkılmadan Kaypakkaya'yı eleştirdiler. Öte yandan onlar Mihri'nin eski arkadaşlarıyla birlikte çalışıyorlardı. PDA'nın revizyonist merkez! bunları hareketin köşebaşlarına yerleştirerek

kendi saflarında tutmaya çalışıyorlardı. Bu, gerçekte mevki vererek adam kazanma esasına dayanan tipik bir küçük burjuva siyasetiydi. Halbuki bu eski kadrolar PDA ile aynı görüşte değildi. Onlar Sovyetlerin revizyonist ve sosyal-emperyalist olduklarını kabul etmiyorlardı; toprak devrimini ve köylülüğün devrimci rolünü küçümsüyorlardı. Şehirlerin esas çalışma alanları olduğunu kabul ediyor ve halk savaşının ülkemiz için hayâl mahsulü olduğunu söylüyorlardı. Bunlar Mihriy'le hemen hemen aynı görüşteydiler. PDA revizyonistleri bunlarla tam bir ilkesiz birlik içindeydiler. Bunları açık olarak eleştirmek, görüşlerini düzeltmeleri yolunda dürüstçe mücadele vermek yerine, burjuva bir tutumla sırtlarını sıvazlamak, kısa vadeli çıkarlarını ilkeli birlikten üstün tutmak tavrını sürdürüyorlardı. Kaypakkaya ve arkadaşları, Türk solu dergisinin İstanbul bürosunda yapılan bir toplantıda Mihriyle temelde aynı görüşte olan bu unsurların yazı kuruluna ve diğer sorumlu mevkilere getirilmemesini, bunların temel noktalarda farklı görüşte oldukları gibi, profesyonel çalışmadıklarını ve esas olarak kendi işleriyle uğraştıklarını, bu durumlarının doğru kararlar alınmasını engelleyeceğini ve çalışmalarını hantallaştıracağını savundular. Bunların yerine kitle çalışması içinde olan insiyatif sahibi profesyonel unsurların alınmasını önerdiler. Ve bu durumun hem doğru kararlar alınması, hem de çalışmaların hantallıktan kurtarılması için yararlı olacağını savundular. Bu görüş PDA'nın İstanbul ileri gelenleri tarafından reddedildi ve söz konusu unsurların bir kısmı 12 Marttan sonra PDA, cıları terkettiler. Bunlardan birkaçı yeniden Mihri'nin yanında yer aldı.

Tüm bu gerçekler neyi gösteriyor? Bunlar, Aydınlık revizyonistlerinin iddialarının aksine, 1969 sonlarından itibaren PDA'cılarının revizyonizm ve her türlü oportünizm ile bağlarını kestğini değil, revizyonistlerle ve oportünistlerle içli dışlı olduklarını gösteriyor. Bu gerçekler PDA revizyonizminin «revizyonizmle arasına kesin sınır çektiği»ni değil, revizyonist ve oportünist unsurların PDA revizyonizmini terkettiğini ve onlarla aralarına «kesin bir sınır çektiği»ni göstermektedir. Bu sınır, gerçekte değişik görüşleri savunan revizyonistlerin kendi aralarına çektiği bir sınırdan başka bir şey değildir. Bu gerçekler aynı zamanda PDA'cılarının Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini görünüşte kavradıklarını fakat gerçekte hiç kavramadıklarını da göstermektedir. Tarihte hiç bir komünist hareket, hatasız, dört dörtlük olarak doğmamıştır, bundan sonra da doğmayacaktır. Komünist hareketler de tabiatın kanunlarına uygun olarak doğar ve gelişir. Onlar da doğuş ve gelişme süreci içinde hatalar işler, hata işlememek mümkün değildir. Ama daha az hatalar işlemek, vahim hatalardan kaçınmak mümkündür. Bu da ancak hataları zamanında açık yüreklilikle ve dürüstçe açığa çıkarmakla, bu hatalara yol açan tüm nedenleri şartları içinde tespit edip bunlardan gerekli dersleri çıkartmakla ve bu dersleri kavramakla olur. Bu daha az hata işlemenin, gelişmenin esas şartıdır. Aydınlikçılar geçmişteki durumu ters göstererek, geçmişin hatalarını örtbas ederek durumu düzelteceklerini sanıyorlar. Bu onların küçük burjuva aydın karakterine tamamen uygun bir tutumdur.

Hemen her yazı ve konuşmalarında başkalarına «açık ve dürüst» olmayı tavsiye eden bu klik,

siyasi ve ideolojik mücadelede son derece pervasız, tahrifatçılık ve yalancılıkta parmak ısırtacak derecede pişkindir.

PDA HAREKETİ, MAKSİZM-LENİNİZM-MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ BAYRAĞI ALTINDA MODERN REVİZYONİZMİN UYGULANMASIDIR.

Esasa geçmeden önce yazının ilk başlarında değindiğimiz bir noktaya açıklık getirmek istiyoruz.

Aydınlık yazarı şöyle diyor :

«Devrimci harekete karşı birlikte yola çıkan ve en sonunda tekrar birleşen her iki tasfiyeci gurup da, aynı ideoloji ve siyaseti inceleyeceğiz.» (S. 27, abç.)

İşte yazı esas olarak bu sahtekarlık temeli üzerinde yürütülmektedir. Oysa devrimci hareket «Bütün yazılar»ında söz konusu pasifist gurupla aralarındaki görüş ayrılıklarını açıkça ortaya koymuştur. Hal böyleyken Aydınlık'ın revizyonist yazarı, Kaypakkaya'nın önderliğindeki devrimci muhalefeti karalamak için pasifist gurubun savunduğu hatalı görüşleri devrimcilere mal etme sahtekarlığından çıkar ummaktadır. Çünkü bunların ellerinde devrimcileri karalamak için yeterli çamur ve dedikodu malzemesi yoktur. Onun için başkalarının işlediği hataları -ki bu hataların nedeni de aşırı sağcı ve teslimiyetçi bir politika izleyen PDA revizyonizmi dir- devrimcilere mal etme yolunu seçiyorlar. Fakat buna rağmen devrimci harekete yönelttikleri

suçlamalara elimizden geldiğince tek tek cevap vereceğiz. Revizyonist yazarın, «en sonunda tekrar birleşen her iki tasfiyeci gurup»dan kastı da söz konusu pasifist guruptan bir-iki kişinin öz-eleştiri yaparak devrimci saflara katılmasıdır. Şimdi gelelim esasa. Yazar şöyle diyor :

«Tasfiyeciler, Mao Zedung düşüncesini Marksizm-Leninizm'den kopardılar ve böylece O'na en sinsi saldırıyı yönelttiler. Tasfiyecilere göre, Lenin Çağı değişti. Artık yepyeni bir çağda yaşıyorlar. Lenin'in fikirleri artık geçerli değildi...» (S. 7)

«Tasfiyeciler, Marks - Engels ve Lenin'in okunmasına karşı çıkıyorlar» (S. 27).

«Onlar.. Mao Zedung'u bir peygamber derecesine indirmeye çalıştılar, gerçeklere bakmak yerine, kitaplardan yapılan alıntılarla oportünist çizgilerini ispatlayabileceklerini sandılar... Daha sonra ise Mao Zedung'u da inkâra vardılar. Lin - Piao'yu, I. Tasfiyeciler, açıkça; ikinciler ise üstü örtülü bir şekilde savundular.» (S. 28).

Mao Zedung düşüncesini, Marksizm - Leninizm'den koparmak, Lenin'in fikirlerinin geçerli olmadığını savunmak, Mao Zedung'u inkar etmek, Lin Biao'yu «üstü örtülü» savunmak... Devrimci harekete karşı yöneltilen tüm bu iftiralar karşısında gerçekten de insan ne diyeceğini şaşırıyor. Devrimci hareketin yazıları meydandadır. Geçmişin tüm kadroları, Kaypakkaya ve arkadaşlarının bu konudaki tutumlarını çok iyi bilmektedir. Onlar ne sözlü ne de yazılı olarak bu iftiraları doğrulayıcı her

hangi bir tutum ve davranışta bulunmuş değildiler.

Mao Zedung düşüncesini M-L'den koparan ve «Mao Zedung'u bir peygamber derecesine indirmeye çalışan» kimlerdir? Bunlar ilk başta PDA yöneticileridir, ikinci olarak ise hatalarını devrimci harekete mal etmeye çalıştıkları pasifist guruptur. PDA bürokratları, küçük burjuva sınıf karakterlerinden dolayı Mao Zedung'un görüşlerini son derece şamatacı ve gösterişli bir tutumla ele aldılar. M-L-Mao Zedung düşüncesinin Türkiye pratiği ile nasıl birleştirilebileceği üzerinde ciddi bir şekilde düşünmedikleri gibi pratiğe uygulama yolunda da ciddi girişimlerde bulunmalıdır. Gerçekte onların yaptıkları soyut ve bir Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi gevezeliğinden başka bir şey değildi, özellikle M. Zedung'u idealist ve duygusal bir tutumla dillerine peleseng ettiler. M. Zedung'un görüşlerini hedefe yöneltme yerine «ne güzel ok» diye bağırarak oksayan PDA revizyonistleri öyle bir hava yarattılar ki ister istemez Marks-Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerinin kadrolar tarafından öğrenilmesi geri plana düştü. Kadrolar arasında kitlelerle bağı olmayan veya çok zayıf bağları olan, kitle çalışması yürütmeyen gençler arasında «Mao Zedung'u bir peygamber derecesine indirenler» türedi. M. Zedung'un «fikirlerini bir kuranı kerim gibi aynen Türkiye'ye uygulama» eğilimine kapılanlar oldu. Bu kafayla yolu düşüp de köylere giden, oralarda soyut bir şekilde «M. Zedung'un görüşlerini anlatan» köylülerin yerel meselelerini hiç kale almayan unsurlar çıktı. Bu durum PDA içinde bir gurup kolejli gencin «Marks, Engels ve Lenin'in okunmasının pek geçerli olmadığı» görüşünü ileri

sürmesine kadar vardı. PDA revizyonistlerinin bir yandan M. Zedung düşüncesini en keskin bir şekilde savunmaları, gençliğe kitlelerle birleşmeyi önermeleri, diğer yandan da okullardan ve bürolardan ayrılıp genç yığınlara açılmamaları, hantal, kırtasiyecici ve sağcı bir pratik içinde olmaları, onları devrimci gençlik yığınları gözünde gayrı ciddi ve gülünç duruma düşürdü. Bu durumdan yararlanan Mihri ve yandaşları onları «kampus Maocuları» olarak niteledi.

PDA revizyonizminin bürokrat merkezi, gençliğin ihtilalci mücadelesinin geniş halk yığınlarıyla birleştirilmesi ve gençlik arasındaki zararlı görüşlerin yıkılması yolundaki mücadelenin bizzat gençliğin ihtilalci mücadelesinin saflarında yer almak suretiyle yürütülebileceğini kavrayamadı. Bürokrat merkez, devrimci kitlelerle birleşme yolunun Marksizm-Leninim-M. Zedung düşüncesini ciddi bir şekilde ele almaktan, her türden revizyonist ve oportünist unsurlarla araya «kesin sınır çekmek» ve bunlara karşı tavizsiz bir mücadele vermektan geçtiğini; iki yüzlü bir tutumla bir eli iflah olmaz revizyonistlere diğer eli ise M. Zedung düşüncesine uzatmanın hareketin kitlelerle birleşmesini engelleyeceğini kavrayamadı. Bürokrat merkezin savunduğu görüşleri samimi ve ciddi bir şekilde ele alıp uygulamaması, kitlelerle birleşmeyi savunup kitlelere açılmamasını, öte yandan soyut propaganda ve araştırma esasına dayanan son derece cılız çalışmaları kitle çalışması olarak göstermesi; Türkiye devrimci mücadelesini olumsuz yönde etkiledi. Mesela bu durum gençlik yığınları arasında kitlelere ve kitle çalışmasına karşı

bir soğukluğun ve yabancılaşmanın doğup gelişmesine ve kitlelerden kopuk, maceracı eylemlerin körüklenmesine yardımcı oldu. Gerçekte bu, Mihri'nin kendi cunta emelleri için maceracılığı soldan körüklemesine sağdan dolaylı bir destek sağlamaktan başka bir şey değildi.

Kaypakkaya ve arkadaşları ise bu şartlarda PDA revizyonizminin henüz tam olarak etkisinden kurtulamamışlardı, fakat buna rağmen devrimci bir muhalefet yürütüyorlardı. PDA merkezini özellikle yukarıda belirtilen noktalarda eleştiriyorlardı. Bunlar kitlelerle bağları nispeten daha ileri olan unsurlardı. Grevlere ve köylü hareketlerine katılmak, tarım bölgelerini tarayarak buralarda araştırma yapmak işçi - köylü gazetesinin eski ve yeni sayılarını dağıtmak, PDA'nın tabanındaki unsurları yığınlarla bağ kurmaya ve profesyonel çalışmaya teşvik etmek; çeşitli alanların her türlü abartma ve sübjektif değerlendirmeden uzak bir şekilde ekonomik ve sosyal yapısını detaylı bir şekilde araştırıp kadrolara sunmak, bunlar başlıca faaliyetlerini teşkil ediyordu. Bu devrimci gurubun düşünce ve davranış hattı, PDA ve diğer pasifist gurubundakinden temelde tamamen farklıydı. Devrimci gurup, PDA'nın teslimiyetçi, modern revizyonist hattına karşı mücadele ederken sol hatlar işledi, fakat esasta proleter devrimci bir hat izledi.

Yazarın «tasfiyeciler Marks, Lenin ve Engels'in okunmasına karşı çıkıyorlar» iddiasına gelince, bu kuru bir PDA yalanıdır. Marks, Lenin, Engels ve Stalin'i en çok okuyan, bu ustaların eserlerinin kadrolar tarafından okunmasını ısrarla isteyen ve

kadroların eğitimi için girişimde bulunan en başta Kaypakkaya idi. Yazar bu gerçeği neden görmezlikten geliyor.

Devrimci hareket hiç bir zaman Lenin çağının, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının değişti-Hatta bu yazarlarda PDA revizyonizmine karşı, ğini ileri sürmedi. Hareketin yazıları meydandadır. «emperyalizm ve proleter devrimleri» tanıma milli kurtuluş ibaresinin eklenmesi konusunda eleştiri yöneltti ve çağımızın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğunu savundu. Fakat öte yandan hareket çağımızı «emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin ise bütün dünyada zafere ilerlediği» bir çağ olarak tanımladı. Bu bir çelişki olduğu gibi aynı zamanda hatalı bir tespitti. Yazar bu noktadan kalkarak devrimci hareketin «Lenin'in fikirleri artık geçerli değildir» dediğini yazmaktadır. Bu utanmazca sarfedilmiş bir iftiradır. Biz hatayı açık yüreklilikle kabul ediyoruz. Bu hatanın devrimci harekete zarar verdiğini de kavriyoruz. Hatırlattığımız için de -hatayı iftiralarınıza bir sıçrama tahtası yapsanız da- size teşekkür ederiz. Çünkü biz düzeltilen her hatanın halkın çıkarına olduğu inancındayız. Ne var ki bu hata, sadece bize ait değildir. En başta PDA revizyonizmine aittir. ÇKP 10. Kongresine kadar gerek sözlü gerekse yayın organlarında çağımızın «emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin ise bütün dünyada zafere ilerlediği» bir çağ olduğunu bağırarak tekrarlayanlar onlardı. Şimdi bu gerçeği görmezlikten geliyorlar. İşlediği hataları örtbas etmek ve samimi özeleştiri yapmamak bu küçük burjuva aydın hareketinin normal davranışı haline gelmiştir.

Kaypakkaya ve arkadaşlarının M. Zedung'u «inkar» ettikleri ve Lin Biao'yu «üstü örtülü bir şekilde» savundukları ididasi ise yine revizyonist Aydınlık yazarının bütün Türkiye devrimcilerinin yüzüne karşı hiç kızarmadan söylediği kaba bir yalıdır. Gerçekten de bunlar Türkiye devrimci tarihinin en pişkin yalancılarıdır.

PDA REVİZYONİZMİ, ÇARU MAZUMDAR'IN GÖRÜŞLERİNİ KENDİ PASİFİST VE TESLİMİ-YETÇİ POLİTİKASINA BİR KUVVET İĞNESİ OLARAK AŞILAMAYA ÇALIŞIYORDU.

Yazar şöyle diyor :

«1970 yılı içinde ilk ortaya çıktığında tasfiyecilerin temel özelliği, Marksizm - Leninizmi çok kaba bir biçimde kavramaları Hindistan Marksist - Leninist Komünist partisi Başkanı Çaru Mazumdar'ın fikirlerini bir Kuranı Kerim gibi aynen Türkiye'ye uygulama yönündeki tutumlarıydı» (S. 26).

Yazar revizyonist PDA merkezinin ve bu merkezin aşırı sağcı hattına karşı özünde sağ fakat görünüşte sol olarak ortaya çıkan pasifist gurubun işlediği ortak günahları Kaypakkaya ve arkadaşlarının sırtına yıkmaya çalışıyor. Birinci olarak Çaru Mazumdar'ın fikirlerini ilk defa tercüme edip, yayan ve yayın organlarında basan PDA revizyonizminin merkeziydi. İkinci olarak, bu fikirleri «bir kuranı kerim gibi aynen» uygulamak isteyen PDA ileri gelenleriyle söz konusu guruptu. Bu fikirlerin en hararetli savunucusu PDA liderinin en yakın arkadaşlarıydı. Onlar Çaru Mazum-

darın fikirlerinden hareketle, ülkemizde «kitlelerin harekete geçmesini engeller» gerekçesiyle «sınıf düşmanlarının ateşli silahlarla imha edilmesinin hatalı» olduğunu savundular; «Düşmanın silahlarıyla silahlanma eğilimini zayıflatır» gerekçesiyle «halkın kendi imkanlarıyla silahlanmasının ve bundan dolayı da silah kaçakçılığının zararlı olduğu»nu savundular. Gençliğin, silahlı faşist saldırılara karşı «gençliğin parasıyla» silahlanmasına karşı çıktılar. Bunun gibi bir çok teslimiyetçi fikrin kadrolar arasında yaygınlaşmasına çalıştılar. Kaypakkaya ve arkadaşları bu tip fikirlerin saçma olduğunu, teslimiyetçi ve pasifist eğilimlerin kılıfı olduğunu ve özünde siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini reddettiğini, hakim sınıfların işine yaradığını ileri sürerek, bunlara karşı çıktılar. PDA revizyonistleri gerçekte Çaru Mazumdar'ın Hindistan şartları için yazdığı görüşlerini kendi pasifist ve teslimiyetçi politikalarına bir kuvvet iğnesi olarak aşılamaya çalışıyorlardı.

Yazardan yukarda aldığımız alıntı şöyle devam ediyor:

«Hiçbir hazırlığa duymaksızın ve kitleler arasında devrimci bir çalışma ve örgütlenme yapmaksızın bir seçkin gurubun derhal en yüksek mücadele biçimine girişmesini öneriyorlardı.» (S. 26)

Bu desteksiz atılmış bir yalan, bir iftiradır. Böyle bir öneri hiç bir yerde ne sözlü ne de yazılı olarak önerilmiş değildir. O dönemde devrimci muhalefet kadroların önemli bir kesiminin kitle temelinin güçlü olduğu kırık bölgelerde profesyonel

olarak seferber edilmesini savunuyordu. Devrimci muhalefet 12 Mart şartlarındaysa elverişli kırık bölgelere yerleşen kadroların kısa süreli bir propaganda, ajitasyon ve örgütsel faaliyetten sonra (meselâ partinin o bölgedeki yönetim organını örgütleme, bunlar vasıtasıyla ilk gerilla çekirdeklerini teşkil etme ve silahlı mücadele ve parti politikası hakkında sürekli bir propaganda ve ajitasyon çalışmasından sonra) derhal silahlı mücadeleye girişilebileceğini ileri sürdü. Hareketin yazılarında da belirtilen budur. «Hiçbir hazırlığa gerek duymaksızın», «kitleler içinde devrimci bir çalışma ve örgütleme yapmaksızın» silahlı mücadeleye girişme iddiası bir iftiradan ibarettir.

Halbuki «hiçbir hazırlığa gerek duymaksızın ve kitleler içinde devrimci bir çalışma ve örgütlenme yapmaksızın» keskin sloganlar ve silahlı insan portreleriyle yayın organlarında halkı silahlı ayaklanmaya çağırıp, kadroların ve devrimci kitlelerin gözünde gülünç duruma düşenler PDA revizyonizminin merkeziydi. Bunlar sıcak yuvalarında hazırladıkları keskin çağrılarının etkisiyle halkın silaha sarılıp ayaklanacağı ve bir çırpıda meseleyi halledeceği hayaline kapıldılar. Bu aslında komploculuk ve siyasi kumarbazlıktan başka bir şey değildi. Bunlar devrimcilerin «keskin gevezelik» yaptığını söylüyorlar. Halbuki lafta keskin ve maceracı, pratikte ise hantal ve pasifist bir çizgi izleyenler bunlardı. Halk savaşının en «keskin gevezelik»lerini yapanlar, lafta kırık alanları esas alıp, pratikte tersini yapanlar, lafta gerilla savaşını savunup pratikte onu imkansız hale getirenler onlardı. PDA hareketi gerçekte teorisi pratiğine, pra-

tiği de teorisine ters düşen bir hareketti. Bu gün de aynı durumdadır.

PDA REVİZYONİSTLERİ ESAS ÇALIŞMA ALANI KONUSUNDA DEVRİMCİ GURUBUN GÖRÜŞLERİNDEN KASITLI OLARAK SAKAT SONUÇLAR ÇIKARDILAR.

Yazar şöyle diyor:

«Tasfiyecilere göre Türkiye gibi ülkelerde şehirler ve işçi sınıfı revizyonizmin çalışma alanlarıydı.» (S. 28)

«Tasfiyeciler işçi sınıfını reddederek işçi - köylü ittifakına karşı çıkıyorlardı.» (S. 28).

Siyasi ve ideolojik mücadeleyi tahrifat, yalan ve iftira üzerine inşa etmekte bunların üzerine yoktur. Devrimci gurup nerede söylemiş, nerede yazmış belli değil, «şehirleri ve işçi sınıfını tamamen terketmek», «işçi sınıfını reddederek işçi-köylü ittifakına karşı çıkmak»; devrimci kitleler, dü-rüst ve namuslu unsurlar inanır mı buna?

Kaypakkaya ve arkadaşları daha önce de de-ğindiğimiz gibi başından beri, savunulan teorinin pratiğe uygulanması yolunda faaliyet gösterilme-sini, teori ile pratik arasındaki zıtlığın giderilme-si gerektiğini savunuyorlardı. Bunlardan birisi kır-ların esas, şehirlerin ise tali çalışma alanı olduğu tespitiydi. Devrimciler bu ilkeye uygun olarak za-man geçirilmeden kadroların önemli bir kesiminin kitle temelinin güçlü, çelişkilerin keskin olduğu köylük bölgelerde seferber edilmesini, diğer kesimi-nin ise işçi sınıfının yoğun olduğu şehirlerde gö-

revlendirilmesini istiyorlardı. Özellikle PDA merkezindeki bürokratların dar bürolardan kurtulup işçi ve köylü yığınlarına açılmalarını istiyorlardı. Onlar bir kimsenin kitlelerle bağ kurmasını, kaynaşmasını devrimciliğin esas ölçüsü olarak görüyorlardı. Bu anlayış ve tutum, kitlelere açılmak istemeyen PDA bürokratlarını fena halde rahatsız ediyordu. Buna karşı onlar kitlelerle bağı olmayan sağlam devrimcilerin de olabileceği görüşünü ileri sürüp bunu kendi durumlarına uygun bir teori haline getirme eğilimine kapıldılar.

Yazarın yukardaki yalanları görüldüğü gibi devrimcilerin teoriyi pratiğe uygulama istek ve önerilerinin utanmazca tahrifatından başka bir şey değildir. Eğer gerçekten de bu bürokratlar işçi sınıfı arasında çalışsalar, hem köyde çalışmanın önemini daha iyi kavrarlardı, hem de devrimcilerle PDA bürokratları arasında böyle bir tartışma sürüp gitmezdi.

Devrimci gurubun «işçi sınıfını reddederek işçi-köylü ittifakına karşı» çıktığı iddiası yine bir uydurmadır. Zaten yazı bu tip uydurmarlarla doludur. Yazar başından sonuna kadar kendi uydurduğu yalanları kendisi eleştirerek devrimcileri karalamaya çalışıyor. Bu yalanların bir kısmı eleştirisine kolaylık sağlaması için son derece kabadır.. Bu tip yalanların -okuyucular ciddiye almayacağı için- üzerinde durmayacağız. Onun için bunu da bir kalem geçiyoruz.

Yazar başka bir yerde de şöyle diyor :

«Aslında tasfiyeciler köylük bölgelerin esas alınması sorununda da tamamen gerici, coğrafya teorileri savunuyorlardı. Onlar em-

peryalizmin ve hakim sınıfların kırılık alanlarda zayıflığını, ulaşım ve haberleşme araçlarının yetersizliğine dayandırıyorlardı.»

(S. 28).

Devrimci gurup ülkemizde köylük bölgelerin esas mücadele alanları olmasının sebebinin yazılarında da belirttiği gibi- iki sebebe bağlıyordu. Birincisi, devrimin niteliği idi, özünde bir toprak devrimi olması idi -ki bu esastı-, ikincisi ise emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kırılık bölgelerdeki askeri kontrol ve otoritesinin şehirlere göre daha zayıf olması ve buraları şehirlere göre daha sıkı denetim altına alamamasıdır. Sözlü ve yazılı olarak belirtilen gerçek budur. Bu konuda hareketin yazılarında yeteri kadar açıklama vardır. Yazar, neden hareketin yazılarından alıntı yaparak eleştiri yapmıyor da, her yerde söylenen ve yazıya geçirilen bu gerçeği görmezlikten gelerek yalan ve iftira silâhına sarılıyor? Bu çaresizliğin ve yeteri kadar eleştirecek nokta bulamamanın ifadesidir.

PDA REVİZYONİSTLERİ GERİLLA SAVAŞI VE ÖRGÜTLENMESİNİN SAVUNULMASINDAN KASITLI OLARAK KİTLE MÜCADELESİNİN VE KİTLE ÖRGÜTLERİNİN İNKARINI ÇIKARDILAR.

Yazar şöyle diyor :

«Tasfiyecilere göre kitle mücadelesi ve kitle örgütleri, revizyonizm ve reformculuktan başka birşey değildir... Kitleleri mücadeleye sevketmeye çalışmak, pasifizm yolunu tutmaktı... grev, gösteri v.s. gibi eylemleri hor görüyorlardı.» (S. 29).

«Aslında tasfiyecilerin kitle mücadelesi-
ni reddetmelerinin temelinde, kitleleri red-
detme anlayışı yatıyordu...» (S. 29).

PDA revizyonistlerine göre siyasi mücadelenin silahlı biçimlerinden birisi olan gerilla savaşını savunmak ve bu mücadele biçiminin elverişli bölgelerde sınıf düşmanlarına karşı örgütlenilmesi yolunda seferber olmak «kitle mücadelesini reddetmek», kitleleri reddetmektir. Gerçekte sınıf mücadelesinin silahlı biçimlerine karşı olan PDA bürokratları, her zaman kasıtlı olarak gerilla savaşı ve örgütlenmesinin karşısına kitle mücadelesini ve kitle örgütlerini çıkardılar. Birinin varlığından, diğerinin reddini çıkardılar. Onlar kitle mücadelesi ve örgütleriyle gerilla savaşı ve örgütleri arasındaki sıkı ilişkileri ve bağlantıları göremediler veya görmezlikten geldiler. Kitle mücadelesinin ve örgütlerinin bazan gerilla savaşı ve örgütlerine dönüşebileceğini; gerilla savaşının ve örgütlerinin de elverişli şartlarda kitle mücadelesinin ve örgütlerinin doğmasına veya gelişmesine yol açabileceğini veya bunlara dönüşebileceğini hiç bir zaman kavrayamadılar veya kavramak istemediler. Onlar halk savaşının her alanda değişik örgütlenme ve mücadele biçimlerini kapsadığını bir türlü kavramak istemediler. Silahlı mücadelenin savunulmasından barışçıl mücadelenin inkârını, gerilla örgütlenmesinin savunulmasından kitle örgütlenmesinin inkârını, gizli çalışmanın savunulmasından açık çalışmanın inkârını çıkardılar veya anladılar. Bununla birlikte gerçekte genel olarak silahlı mücadeleyi özel olarak da gerilla savaşını ve örgütlenmesini reddeden boğazına kadar bürokratism ve legalizm batağına gömülen PDA revizyoniz-

mine karşı, legal imkanları, kitle mücadelesini ve kitle örgütlerini önemsemeyen, daha da ileri giderek reddeden söz konusu pasifist şurup türedi. İşte yazarın üçkâğıtçılık yaparak Kaypakkaya ve arkadaşlarına mâletmeye çalıştığı hatalar, bunların hatalarıdır. Geçmişte duruma yakinen tanık olan tüm namuslu ve dürüst unsurlar kitlelerle en çok bağı olan ve kitle mücadelesine en çok katılan devrimci gurubun «grev, gösteri vs. gibi eylemleri hor» görmediğini, «kitle mücadelesini ve kitle örgütlerini» «revizyonizm ve reformculukla» suçlamadığını «yasal mücadele biçim ve araçlarının oportünizmle lekeli olduğunu» hiçbir zaman ileri sürmediğini çok iyi bilmektedir. Aydınlik revizyonistleri ne kadar yırtınsalar, ne kadar ustaca yalan ve iftiralar üretseler de kimseyi aldatamazlar, gerçekleri örtbas edemez, çarpıtamazlar.

BİREYSEL TERÖRİZME KARŞI OMÜCADELE PERDESİ ALTINDA DEVRİMÇİ ŞİDDETİ REDDE- REK ORTAYA ÇIKAN PDA REVİZYONİZMİ BU TUTUMUNU SİNSİCE DEVAM ETTİRDİ.

Yazar şöyle diyor :

«Onlar proletaryanın devrim hedefini bir yana bırakıp, şiddeti herşey olarak gördükleri için, her türlü şiddete tapıyorlardı...» (S. 29).

«... Maceracılık, en sonunda kendinde halka karşı şiddet uygulama hakkını bulmaya kadar varıyordu...» (S. 29).

Daha önce de belirttiğimiz gibi PDA revizyonizmi, bireysel terörizme karşı mücadele perdesi arka-

sında devrimci şiddeti sinsice reddeden PDA revizyonizmin merkezine karşı her türlü şiddete tapma eğilimi olarak beliren sözkonusu pasifist gurubun tutumu ortaya çıktı. Bu ikinci eğilim PDA revizyonizminin günahıydı. Bu iki hatalı tutumu, her türlü şiddeti red ve her türlü şiddete tapma olarak da tanımlayabiliriz. Fakat bu her iki tutum ve çizginin sahipleri, 12 Mart faşist diktatörlüğü döneminde şiddet konusunda ortak bir davranış örneği gösterdiler. Bunlar, proletaryanın devrim hedefini bir yana bırakıp şiddeti «arkadaşlarına» uygulama gibi hatalı bir yola saptılar. Birincileri Kaypakkaya ve arkadaşlarına bir komplo hazırladılar. Fakat uygulayamadılar. İkincileri ise arkadaşlarından birisini vurdular. Revizyonizm ve pasifizm, «en sonunda kendinde» «arkadaşlarına» karşı şiddet uygulama hakkını bulmaya kadar varıyordu. (*)

* Burada sözü edilen iki olaydan birincisi; «Aydınlık» ileri gelenlerinden D. Perinçek ve H. Berktaş'ın İ. Kaypakkaya'yı öldürtmek için plânladıkları suikast girişimidir; ikincisiyse, kamuoyunda «sandık cinayeti» olarak bilinen, 1. Tasfiyeciler denilen gurubun Adil Ovalıoğlu adlı kişiyi öldürmeleridir.

«Aydınlık» içerisinde 1972 yılından önce ayrılan ve «1. Tasfiyeciler» denilen gurubun başını Adil Ovalıoğlu, Ümit Necef ve Garbis Altınoğlu çekmekteydiler. Bunlar daha sonra birbirlerine düşerek A. Ovalıoğlu'nu öldürdüler.

D. Perinçek ile H. Berktaş ise İ. Kaypakkaya'yı ve bir arkadaşı?!)) Ankara'ya «görüşmek için» çağırarak öl-

dürme girişiminde bulundular. Suikast için görevlendirdikleri kişiler, öldürülecek olanın İ. Kaypakkaya olduğunu bilmiyorlardı. Gerçeği öğrenince böyle bir görevi reddettiler. İ. Kaypakkaya'nın devrime olan inancı ve fedakârlığı herkes gibi onları da etkilemişti. Böylece Perinçek ve Berktaş'ın hazırladıkları komplo boşa çıktı. Fakat onların İ. Kaypakkaya'ya olan kinleri sönmemişti. Daha sonra 12 Mart döneminde yakalandıklarında, Kaypakkaya'nın TİİKP içindeki faaliyetlerini ve Merkez Komitesi üyesi olduğunu, sonradan arkadaşlarıyla birlikte ayrılarak TKP (M - L)'yi kurduğunu poliste söylediler.

İ. Kaypakkaya 24 Ocak 1973'te arkadaşları ile birlikte kaldıkları Vartnik'te bir mezarda kuşatıldı. Bu baskında Ali Haydar Yıldız öldürüldü. İ. Kaypakkaya yaralı olarak kaçtı. Ancak 5 gün sonra bir ihbar sonucu bitap vaziyette ele geçirildi. Kurşuna dizilerek öldürüldüğü 18 Mayıs 1973'e kadar işkence altında kaldı. Örgütsel faaliyetleri hakkında hiçbir bilgi vermediği, herşeyi reddettiği için, halk ve devrimciler arasında efsaneleşti, «ser verip sır vermemenin» simgesi oldu.

İ. Kaypakkaya'nın kendisine suikast hazırlayanlar için poliste takındığı tavır da aynı devrimci dürüstlük ve tutarlık içindeydi. Başta savcı Yaşar Değerli olmak üzere faşist işkenceciler D. Perinçek ve H. Berktaş'ın polise verdikleri ifadelere dayanarak ondan bilgi almak istediklerinde o, sorulara karşı şöyle diyor:

«Şafak yayın organının, Türkiye İhtilâci İşçi Köylü Partisi (TİİKP) adlı bir örgüte ait olduğunu ve böyle bir örgütün varlığını bilmiyordum. Bunları daha sonraları, bu örgüte ilgili yakalama haberleri dolayısıyla

Revizyonist yazar pasifizmin şiddet konusundaki hatlı tutumunu devrimcilerin sırtına yıkacağını sanıyor. Devrimcilerin şiddet konusundaki tutum ve görüşleri bellidir. Bunun, geçmişteki mücadeleye tanık olan tüm namuslu ve dürüst unsurlar da bilmektedir. Devrimci şiddet, devrimci siyasetin başka araçlarla, şiddet araçlarıyla yürütülmesidir. Şiddete her zaman ve her şartta baş vurulmaz. Devrimci şiddete, devrimci siyasetin barışçıl araçlara yürütülmediği zaman ve şartlarda başvurulur. Tabii partinin, şiddete başvurma meselesi, partinin, yan kuruluşların ve halkın hazırlıklı olmasına bağlıdır. Her zaman ve her şart altında partinin silahlara kumandası esastır.

Devrimci hareket, 12 Mart faşist diktatörlüğü döneminde mevcut durumu hatalı tespit etmesine rağmen -yanlış istihbarattan dolayı bir iki hedef

radyo ve gazetelerden öğrendim. Ben, bu illegal örgütün yöneticisi olduğunu söylediğiniz Doğu PERİNÇEK ile sorgularınızda iddia ettiğiniz gibi bir ilişkide bulunamadım. Ve bana Doğu PERİNÇEK tarafından örgütsel veya başka bir görev verilmedi. Esasen Doğu PERİNÇEK'i de tanımam, sadece sıkıyönetimden önce adını duymuştum. Kendisini PDA'ya yazı yazan bir devrimci olarak biliyordum...»

(Bkz. TKP (M - L), TIKKO, TMLGB ve TİİKP Davası dosyalarındaki belgeler).

Aradan geçen uzun zamandan sonra, artık bir takım gerçekler yavaş yavaş açığa çıkmaktadır.

hariç şiddeti doğru hedeflere, geniş yığınların nefret ettiği hedeflere- işkence merkezi haline gelen karakola, işkenceyi subaylara ve ihbarcılara- yöneltmiştir.

(Aydınlık yazarının «bunlar kendinde halka karşı şiddet uygulama hakkını bulmaya kadar varıyordu» suçlaması gerçeği değiştirmez.

PDA REVİZYONİSTLERİ GENEL OLARAK FAŞİZMİ ÖZEL OLARAK DA BİZİM GİBİ ÜLKELERDEKİ FAŞİZM GERÇEĞİNİ HİÇ BİR ZAMAN KAVRAYAMADI.

Yazar faşizmle ilgili olarak da eleştirisini şöyle yapıyor :

«Tasfiyeciler, Türkiye gibi geri ülkelerin hepsinde, faşizmin sürekli olduğunu iddia ediyorlardı. Onlara göre, 1920'lerdeki Kurtuluşçu Ankara Hükümeti'nden bu yana bütün hükümetler faşistti, aralarında hiçbir fark yoktu.» (S. 29).

«Onlar kitleleri faşizme karşı mücadeleye hazırlama görevlerine yan çizdiler.» (S. 30).

«Tasfiyeciler faşizmi mukadder gördüler...» (S. 30).

PDA revizyonistleri sınıf karakterlerinden dolayı genel olarak faşizmi özel olarak da bizim gibi yarı-

sömürge yarı-feodal ülkelerdeki faşizm gerçeğini hiç bir zaman kavrayamadılar. Devrimci hareket, ülkemizin hiç bir zaman burjuva demokrasisini yaşamadığını ve ülkede kurtuluş savaşından bu yana faşist ve yarı-faşist diktatörlükten hüküm sürdüğünü tespit etti. Yarı-sömürge yarı-feodal Türkiye’de faşist ve yarı-faşist diktatörlükleri, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının bazan bir kanadının bazan da tümünün uyguladığını açıkladı. Türkiye’de faşizmin kaynağının bu sınıflar olduğunu rfaşizmin yıkılmasının bu sınıfların bir kliğinin diğer kliğine yerine geçmesi veya bir hükümet değişikliği demek olmadığını, faşizmin yıkılmasının bu sınıfların hakimiyetinin yıkılması, yani bir devrim meselesi olduğunu açıkladı. PDA revizyonizmi hiçbir zaman bu gerçeği kavrayamadı veya kavramak istemedi. Onlar, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının bir kanadının diktatörlüğü olan Kemalist diktatörlüğün faşist bir diktatörlük olmadığını hala savunmaya çalışıyorlar. PDA ve bugünkü devamı olan Aydınlık revizyonizmi aslında Kemalist diktatörlüğü üstü kapalı ve sinsice TKP’nin değerlendirdiği gibi değerlendirmektedir. 1934’te TKP Ş. Hüsnü’nün ağzından Kemalist diktatörlüğü, «...yerli işgücünü ve ülkemizin doğal kaynaklarını sömürü tekeline kendi ülkesinde tutma isteğini temsil» eden «milliyetçi» burjuvazinin «maskeli bir diktatörlüğü», «halka karşı parlamentarizmi» olarak değerlendiriyordu. Gerçekte ise Kemalist diktatörlük faşist bir diktatörlüktü. Kemalist diktatörlük faşizmin dünyada adım adım geliştiği bir dönemde, «Ne mutlu Türküm diyene», «Bir Türk dünyaya bedeldir», «Ne ka-

pitalizm, ne sosyalizm)* gibi ırkçı ve faşist sloganlarla hükmünü yürüten dar bir kliğin rakipleri ve tüm halk üzerinden uyguladığı vahşi bir diktatörlüğü idi.

Komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfının bir kesiminin faşist diktatörlüğü olan Kemalist diktatörlük, rakiplerine hiçbir hayat hakkı tanımadı. Kemalist diktatörlük Ş. Hüsnü'nün dediği gibi «işçilerin ve emekçi köylülerin her kımıldanışını akıl almaz bir vahşetle başında» ezdi. «İşçi sınıfının bütün bağımsız siyasi ve mesleki örgütlerini adım adım yoketti.» TKP başta olmak üzere tüm devrimci ve demokrat muhalefeti şiddetle susturdu. Ezilen milliyetlerin zorla eritilmesi ve yok edilmesi esasına dayanan bir politika izledi. Özellikle Kürt milletini terörle yığınlar halinde kırarak susturmaya çalıştı. Kemalistler ezilen milliyetler hakkındaki politikalarını şöyle açıklıyorlardı :

«Türk çoğunluğunun yanında diğer unsurların hiçbir etkisi yoktur. Her ne pahasına olursa olsun, ülkemizde yaşanları Türkleştirecek, Türklere ve Türkçülüğe karşı çıkanları yok edeceğiz. Vatana hizmet etmek isteyenlerin her şeyden önce Türk ve Türkçü olmalarını istiyoruz.» (İ. İnönü, 1925'te Türk ocaklarında yaptığı konuşmadan, 26 - 1 - 1977 Politika gazetesi)

* Ayrıca «Kamu yararı özel yarardan önde gelir» sloganı da ikiyüzlü bir slogandır; çünkü «kamu yararı» ile kastedilen şey halkın çıkarı değil Türk Devleti'nin çıkarıdır.

«Tutuklamalar, terör hükümleri ve en usta-
ca kışkırtmalar (provokasyonlar)» (Ş. Hüsnü) Ke-
malist diktatörlüğün «gündeminde» daima var ol-
du. PDA revizyonistleri Kemalizmi halka şirin gös-
termek için faşizmi 1938 sonlarına mal ederek bü-
tün suçu İnönü'nün sırtına yıkıyorlar. Halbuki ik-
tidara hakim olanlar yine aynı sınıfın Kemalist
kanadıydı. Bu kanadın rakiplerine, halka ve uyruk
milliyetlere karşı uyguladığı politika yine temelde
aynı Kemalist politika idi. Kemalist ideolojinin
niteliğinde de önemli bir değişme olmadı. Hatta di-
yebiliriz ki Kemalist diktatörlükte açık terör daha
yoğundu. Şimdi sormak gerekir: Böyle olduğu hal-
de, PDA revizyonistlerinin milli şef dönemini fa-
şist diktatörlük olarak gösterip de Kemalist dikta-
törlüğe «faşist değildi» demelerinin sebebi nedir?
Her iki diktatörlüğü uygulayan sınıfların niteli-
ğinde, ideoloji ve politikalarında temelde ne gibi
değişiklikler olmuştur? Bu sorulara cevap verile-
miyor.

20 Ocak 1934'te, Ş. Hüsnü, Komünist Enter-
nasyonal Yürütme Komitesi Onüçüncü Genişletil-
miş Toplantısı'nda yaptığı konuşmada, Kemalist
diktatörlüğün neden faşist bir diktatörlük olarak
nitelendirilemeyeceğini şöyle açıklıyordu :

«Halk partisinin baskı tedbirlerini ilk zaman-
lar her şeyden önce gericiliğe ve dinciliğe kar-
şı uygulamasını, zafere ulaşan Milli Bağımsız-
lık Savaşı sırasında Anadolu'nun emekçi kit-
lelerinin emperyalizme karşı silahlı mücade-
lesinin başına geçerek olumlu bir rol oynama-
sını ve Sovyetler Birliği ile sadakatlı bir dost-

luğun şimdiye kadar korumasını göz önünde tutan TKP, Halk partisinin milliyetçi diktatörlüğünün faşist bir diktatörlük olarak nitelendirilemeyeceğine ve böyle suçlanamayacağına inanıyordu.» (Aydınlık, s. 43, s. 71)

Bu, gerçeklere uymayan hatalı bir tesbittir. İlk olarak Kemalistler, baskı tedbirlerini ve terörü sadece «gericiliğe ve dinciliğe karşı değil, komünistlere ve demokratlara karşı da uygulamıştır.» Ş. Hüsnü Kemalistlerin daha savaş yılları içinde (1921) halka karşı saldırılarını TKP ve Halk İştirakiyyun Fırkasına saldırmakla başlattıklarını görmezlikten geliyor. İkinci olarak, Kemalistler başından beri Sovyetler Birliği ile «sadakatli» bir dostluk politikası değil, iki yüzlü bir «dostluk» politikası izlediler. Üçüncü olarak, sultanlığın ayakta olduğu sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıyı, sultanlığın yıkıldığı yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapı haline dönüştüren Kemalist önderliğin, faşist bir diktatörlük kurmayacağını ileri sürmek hatadır. TKP'nin görüşü, savaşa milli burjuvazinin önderlik ettiği ve savaşın ülkeyi ekonomik ve siyasi bakımdan bağımsızlığa kavuşturduğu şeklindedir. Kemalist diktatörlüğün faşist olarak nitelenebileceği anlayışı esas olarak bu görüşe dayanmaktadır.

PDA revizyonistleri ülkemizdeki faşizm gerçeğini esaslarıyla kavrayamadığı için faşizmin gerilemesini, ilerlemesini faşist bir diktatörlüğün yarı-faşist, yarı-faşist bir diktatörlüğün ise faşist bir diktatörlük haline gelmesini de kavrayamadılar. Onlar faşist bir diktatörlüğün halkın mücadelesi

karşısında gerileyip yarı-faşist bir diktatörlük haline gelmesini faşizmin yıkılması olarak değerlendirdiler. Mesela onlar, 27 Mayıs hareketi ile faşizmin yıkıldığını ileri sürdüler. Gerçekte ise 27 Mayıs hareketi ile faşizm yıkılmamış, gerileyerek yarı-faşist bir diktatörlük haline gelmiştir. Bu halkın mücadelesi karşısında bir kliğin faşist diktatörlüğünün yerini rakip bir başka kliğin yarı-faşist diktatörlüğünün alması şeklinde olmuştur. 27 Mayıs hareketi komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının başından beri çatışan iki büyük kliğinden birisi olan İnönücü CHP'nin temsil ettiği kliğin diğerini (DP'nin temsil ettiği kliği) darbe ile devirmesinden ve halkın demokratik mücadelesi karşısında gerilemesinden başka bir şey değildir. Türkiye'de faşizmin gerilemesinde hiç şüphesiz ki, o dönemde dünyada gelişen devrim dalgasının da tayin edici olmamakla birlikte önemli etkisi olmuştur. 27 Mayıs hareketi ile faşist diktatörlüğün gerileyerek yarı-faşist bir diktatörlük haline gelmesinde esas etken halkın mücadelesidir. Hakim sınıflar arasındaki mücadele ile dünyada gelişen devrim dalgası diktatörlüğün gerilemesinde rol oynayan tali etkenlerdir.

1950'lerde eğer halkın mücadelesi ve dünyadaki demokrasi ve devrim lehine olan olumlu gelişme 1960'daki gibi ileri olsaydı DP faşist diktatörlüğü gerileyebilirdi. Yani DP faşizmini uygulayan klik, devletin önemli kumanda mevkilerini veya kilit noktalarını elinde tutarak gerileyebilirdi. Aynı şekilde eğer 1960'larda halkın mücadelesi ve dünyadaki durum 1950'lerdeki gibi olsaydı, faşist diktatörlük gerileyerek yarı-faşist bir diktatörlük haline gelemezdi, yani 1950'lerdeki gibi olurdu.

27 Mayıs hareketinde ileri olan şey, PDA revizyonistlerinin savunduğu gibi bir kliğin diğer kliği devirmesi olayı yani klikler arası çatışma değildir; ilerici olan şey halkın yıllardan beri yürüttüğü mücadele ile faşizmin geriletilmesi ve halkın kısmi demokratik haklar kazanmasıdır. Yani halkın mücadelesi ve bunun sonuçlarıdır. Hakim sınıflar arasındaki çatışma, tarihin her döneminde olduğu gibi 27 Mayıs'ta da halkın mücadelesine avantaj sağlamıştır. Eğer 27 Mayıs PDA'nın iddia ettiği gibi milli burjuvazinin bir darbesi olsaydı, herşeyden önce darbenin hemen akabinde emperyalizmle bağımlılık yemini içilmezdi.

Sağ kanat küçük burjuva aydınlarının en teslimiyetçi ve en tamahkar bir kliği durumunda olan PDA hareketi, hakim sınıfların parlak laflarına ve reform vaadlerine çok çabuk kanayan bir harekettir. Özellikle bu hareketin kulağı «Atatürkçülük» ve «reform» laflarını duyunca, gözü faltaşı gibi açılıyor, aklı başından gidiyor. Bu karakterinden dolayı PDA kliği, ülkemizde faşist bir diktatörlüğün halkın mücadelesi karşısında geriliyerek yarı-faşist bir diktatörlük haline gelmesini kavrayamadığı gibi; yarı-faşist bir diktatörlüğün de ekonomik krizin derinleşmesi, devrimci dalganın kabarması karşısında faşist bir diktatörlüğe dönüşebileceğini de kavrayamamıştır. Bu yüzden onlar, 12 Mart muhtırasının «Atatürkçü» ve «reformcu (!) «muhtevasına çok kolay kanarak Muhtıranın özünü ve amacını yanlış tespit ettiler; Muhtırayı, kendi deyimleriyle «reformcu burjuvazinin» verdiğini ima ettiler. Açık kapı bırakmak amacıyla sarfettikleri bir yığın faşizm gevezeliği arasında

onlar, Muhtıra karşısındaki gerçek görüşlerini söyle dile getirmişlerdir :

«Parlamentar yolla veya askeri müdahale ile bazı reformlar yaparak buhrana hal çaresi bulma eğilimi, bugün için faşist bir diktatörlük hazırlayan en gerici güçlere üstün gelmiştir» (PDA. sayı 34. s, 5).

PDA'nın halka karşı saldırıya geçmek üzere olan faşist kliğe, uygulaması için reform listesi sunması, bu değerlendirmenin veya anlayışın sonucudur. Bu değerlendirme, faşist güçlerin kendilerini reformculuk perdesi altında gizleme taktiğine yardımcı olmuştur. PDA'nın bu tutumu, insana TKP'nin geçmişteki bazı hatalı tutumlarını hatırlatıyor. 1925 yılında da TKP, Kürtlere karşı saldırıya geçen Kemalist diktatörlüğü bir yandan «Vurun Şeyh Sait eşkiyasına» diye teşvik ederken, diğer yandan da bu tip isyanların çıkmaması için Kemalistlere doğuda reformlara girişilmesini öneriyordu. Buna rağmen TKP, Kemalist terörün tırpanından kurtulamadı.

PDA revizyonistleri ikide bir devrimciler için «tasfiyeciler faşizmi mukadder gördüler...» diyor. Bu saçmalamanın aslı nedir, bunu görelim.

1971'in Nisan ayında yapılan bir toplantıda devrimciler, faşizmin ileride saldırıya geçmesinin kuvvetle muhtemel olduğunu ileri sürüp buna karşı gerekli tedbirlerin alınmasına işaret ettiler. Devrimciler hareketin legalizm batağına saplandığını, kadroların en kısa zamanda yer altına geçmesi gerektiğini bunların önemli bir kesiminin köylerde, diğerlerinin ise işçi sınıfının yoğun olduğu şehirlerde

seferber edilmesini önerdiler. Devrimciler, özellikle iki yayın organı çevresinde çok miktarda kadronun kümelenildiğini, bunların açık ve laçka bir çalışma içinde ve kitlelerle bağlarının zayıf olduğunu bundan dolayı faşist saldırıya açık hedef teşkil ettiğini belirttiler. Yayın organlarından birisinin kapatılmasını, diğerlerinin kadro ve kitle yayın organı olacak şekilde az bir kadro yutacak ve bunun da anında yer altına geçecek şekilde ayarlanmasını önerdiler. Kapatılan yayın organının yuttuğu kadroların işçi sınıfı ve köylüler arasında seferber edilmesini, bunlarla en kısa zamanda bir illegal yayın organının temellerinin atılmasını önerdiler. (Yazar bu noktadan hareket ederek yazıda devrimcileri «Tasfiyecilere göre... yayın çıkartmak revozyonizmdi. Gazete ve dergi çıkarılması, mücadelenin önünde bir engeldi.» (Sayfa. 31) şeklinde suçlamaktadır. Bu da yine yazar tarafından uydurulan bir yalanın, yapılan bir tahrifatın yine kendisi tarafından eleştirilmesinden başka bir şey değildir.) Bu önerilere karşı PDA revizyonizminin ileri gelenleri demogaji yaparak «faşizmi mukadder» gördüklerini ileri sürdüler ve bu tutumlarıyla faşistlerin saldırı hazırlıklarını görmediklerini bir kez daha açıkça ortaya koydular. Fakat bir-iki hafta sonraki gelişmeler (sıkı yönetimin ilan edilmesi) devrimcilerin görüşlerinde ne kadar haklı ve isabetli olduklarını gösterdi. Onların bu sağcı ve burunlarının ucunu görememe hastalığının veya tutumunun cezasını hareket çekti.

Yazar şöyle diyor :

«Menşeviklerin demokrasi mücadelesini bur-

juvaziye terketmeleri gibi Tasfiyeciler de faşizme karşı mücadeleyi reformcu burjuvazinin görevi sayıyorlardı.» (sayfa, 30)

PDA revizyonistleri ülkemizdeki faşizm gerçeğini kavrayamadıkları için feodalizme karşı mücadeleden ayrı görüyor, kopararak ele alıyordu. Halbuki feodalizm, faşizmin kaynağını teşkil eden iki büyük sınıftan biriydi. Onlar faşizme karşı mücadeleyi uzun vadeli bir mücadele olarak değil de, şehirlerde verilecek geçici, bir anlık mücadele olarak görüyorlardı. Onlar faşist ilerleyişin durdurulması, demokratik hakların korunup faşistlerin geriletmesinde de esas olarak halk yığınlarının örgütlü mücadelesine değil, «reformcu burjuvazinin darbesine» bel bağlamışlardı. İşin şaşırtıcı ve gülünç yanını da onların devrimcileri «faşizme karşı mücadeleyi reformcu burjuvazinin görevi sayıyorlardı.» diye kendi hatalarıyla suçlamalarıdır. Devrimcilerin faşizme karşı köylerde ve şehirlerde ihtilalci bir tarzda örgütlenmeyi ve mücadeleyi savunmaları, PDA revizyonistlerinin şehirlerde kurduğu hantal ve laçka örgütsel yapıya ters düşüyordu. Bu devrimci hat, onların tüm ağırlıklarıyla şehirlerde kalarak, kuyrukçu bir siyasetle «reformcu burjuvaziye» faşizme karşı darbeye teşvik etme politikalarına ters düşüyordu. Onların geniş köylü yığınlarını toprak ağalarına, tefecilere, tefeci-tüccarlara ve merkezi otoriteye karşı mücadeleye sokulması önerisinden kasıtlı olarak «faşizme karşı mücadele»nin «reformcu burjuvaziye» bırakılması fikrini çıkarmaları kendi gerici politikalarını muhafaza etme ve savunma isteginden ileri geliyordu.

PDA REVİZYONİSTLERİ BİRLEŞİK CEPHENİN KURULMASI MESELESİNİ BÜRO AÇMAK KADAR BASİT SANIYORLAR.

Yazar şöyle diyor :

«Proleter devrimci hareket... cephenin her zaman kurulabileceği, cephe kurmak için Kızıl Siyasi İktidarı kurmayı beklemenin, ilelebet beklemek demek olduğunu.. ortaya koydu.»
(s. 30, abç)

Yukarıda görüldüğü gibi yazar daha önceki görüşlerine sadık kalarak işçi köylü temel ittifakı üzerinde inşa edilecek olan Halkın Birleşik Cephesinin her zaman kurulabileceğini iddia etmektedir.

Devrimci hareket geçmişte Birleşik Cepheyle ilgili olarak görüşlerini açıklarken Birleşik Cephenin kurulması meselesinin ciddi bir mesele olduğunu açıkladı. Birleşik Cephenin «her zaman», olmadığına işaret etti. Birleşik Cephenin gerçekleşmesinin bazı şartların gerçekleşmesine bağlı olduğunu açıkladı. Ülkemizde Halkın Birleşik Cephesinin, halk savaşı süreci içinde, proletarya önderliğindeki işçi-köylü temel ittifakı üzerinde inşa edileceğini vurguladı. Bu, ülkemiz şartlarına uygun, isabetli bir tespitti. Ne var ki, hareket bu tespiti yaparken Birleşik Cephenin kurulmasını «bir veya birkaç bölgede Kızıl Siyasi İktidarın kurulması» gibi kesin bir şarta bağlamakla hata işlemiştir. Siyasi iktidar'lar kurulmadan da Halkın Birleşik Cephesinin kurulması mümkündür. Ancak, bu, yaygın ve sık rastlanan bir durum olamaz. Bizim gibi ülkelerde, Halkın Birleşik Cephesini, çoğunlukla halk ordusundan ve kurtarılmış bölgelerden ayrı düşünmek kabil değildir.

PDA revizyonistleri, proletarya önderliğindeki işçi-köylü Temel İttifakı üzerinde inşa edilen Halkın Birleşik Cephesinin «her zaman kurulabileceği»ni iddia ettikleri için burada bir noktaya değinmek ve bir soru sormak isteriz. PDA'cılar, genellikle geçmişlerini uzatmak ve bununla gerine gerine övünmekle meşhurdurlar. Onlar 26 yıllık TKP hareketinin devamı olduklarını TKP mirasını da 1960'larda DEVRALDIKLARINI,» 1960'lardan bu yana çeşitli revizyonist ve oportünist akımlarla mücadele içinde geliştiklerini» ileri sürerler. (Vatan, 21 Kasım 1971 geçmiş mirası katmazsak) 16 yıllık bir «proleter devrimci» harekettir. Biz bu Erbakanvari palavrayı bir yana koyarak bunların 1970'ten itibaren bir «proleter devrimci hareket» olarak ortaya çıktıklarını kabul edelim ve şu soruyu soralım: Mademki «birleşik cephenin her zaman kurulabileceğini» savunuyorsunuz, peki 6 yıldır neyi bekliyorsunuz? Neden şu Birleşik Cepheyi kurup da soldaki tartışmalara bir son vermiyorsunuz? Ş. Hüsnü'nün önderliğindeki TKP, 26 yıllık mücadelesinde Birleşik Cepheyi neden kuramadı?

Birleşik Cephenin «her zaman kurulabileceğini» iddia etmek, aslında onun kurulmasını «İlelebet beklemek»ten başka bir şey değildir. PDA revizyonistleri bu sakat görüşle Birleşik Cephenin kurulmasını büro açmak kadar basite indirgemekle aynı zamanda dolaylı yoldan devrime olan inançsızlıklarını da ortaya koymaktadırlar. Birleşik Cephenin «her zaman kurulabileceğini» iddia etmek, insanı, halk ordusunun, kurtarılmış bölgelerin ve hatta devrimin «her zaman» gerçekleşebileceği iddiasına kadar götürüyor.

Yazar şöyle diyor :

«Aslında tasfiyeciler, ittifak fikrinin kendisine karşı çıkıyorlar ve bizzat ittifak fikrini proletaryanın bağımsızlığına aykırı buluyorlardı.»
(s. 30)

Bu da uydurulmuş kuru yalanlardan birisidir. Devrimci hareketin ittifaklar konusundaki görüşleri gayet açıktır. Proletaryanın ittifaklar politikası, her şeyden önce Birleşik Cephenin ve giderek devrimin gerçekleşmesi vazgeçilmez temel politikalarından birisidir. Proletarya Partisi, İşçi-Köylü Temel İttifakı dahil, doğru bir politika izlediği takdirde (Kızıl Siyasî İktidar'ın kurulmasına bağlı olmaksızın) elverişli şartlarda ittifaklar kurulabilir, kurulmalıdır. PDA revizyonistlerinin devrimci hareketin «ittifak fikrine» karşı çıktığı, «ittifak fikrini proletaryanın bağımsızlığına aykırı bulduğu» yalanlarını durup dururken uydurması da gerçekten ibret vericidir. Bunlarda biraz dürüstlük olsa, tüm Türkiye devrimcilerinin ve yurtseverlerinin huzurunda bu tip yüz kızartıcı yalanlara baş vuramazlar.

PDA REVİZYONİSTLERİ TKP'İNİN 1946'YA KADAR ESAS OLARAK MARKSİST-LENİNİST BİR HAT İZLEDİĞİNİ İDDİA EDİYORLAR.

Yazar şöyle diyor :

«Onlar TKP'nin başından beri revizyonist ve reformist bir parti olduğunu, bu partinin devrimci mirasından söz etmenin, bu mirasa sahip çıkmanın revizyonizm olduğunu öne sürdüler.» (s. 32)

Devrimci hareket geçmişte, TKP'nin «başından beri» değil, «M. Suphi yoldaşın ölümünden sonra kesin sağcı ve revizyonist bir çizgi» izlediğini tesbit etti. Bu tesbit, Kaypakkaya'nın TKP'nin mücadele tarihinin geniş inceleme ve eleştirisine (ne yazık ki bu detaylı inceleme ve eleştiri yazısı 12 Mart döneminde sıkı polis takibi ve baskısı nedeniyle kayboldu ve hala da bulunamadı) dayanan son derece isabetli bir tesbittir. Gerçekten de TKP Türkiye devriminin birçok önemli meselesini kavrayamadı, yanlış değerlendirdi, ve esas olarak Marksist-Leninist değil, «sağcı ve revizyonist» bir hat izledi. Bunun böyle olmasında, TKP'nin burjuva sınıf karakterinin yanında, geçmişte (kısa dönemli M. Suphi hareketi hariç) hiç bir komünist mirasa sahip olmamasının da önemli payı vardır.

PDA revizyonistleri, TKP içinde Leninist çizgiyi Ş. Hüsnü'nün temsil ettiğini savunuyorlar. Aslında Ş. Hüsnü'nün çizgisi 1946'ya kadar TKP'nin çizgisi olmuştur. M. Suphi'nin ölümünden sonra TKP içinde hiçbir zaman Leninist çizgiyi izleyen bağımsız bir akım varolmadı. Ş. Hüsnü ve arkadaşları başından beri esas olarak Leninist olmayan bir yol izlemişlerdir. Eğer Kurtuluş dergisinin eski sayıları incelenirse Ş. Hüsnü arkadaşlarının kuruluş savaşı yıllarında henüz proletaryanın tanımını doğru dürüst yapamadıkları ve birinci emperyalist savaşta İngiltere'nin başını çektiği emperyalist kampı demokrasi uğruna döğüşen demokrasi cephesi olarak değerlendirdikleri görülecektir. TKP Marksizm - Leninizm'i kavrayıp ülkemizin somut şartlarına uygulayamadı. Marksizm-Leninizmin genel ilkelerinden, ülkenin somut şartlarından kopuk bir şekilde söz etti.

TKP bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede genel olarak proletarya önderliğindeki demokratik halk devriminin, özel olarak da toprak devriminin önemini ve dolayısıyla köylülüğün devrimci rolünün önemini kavrayamamıştır. Bu durum TKP'nin «köylülükle bağlar ve köylük alanda çalışma» konusunda «son derece zayıf» bir çalışma göstermesine yol açmıştır.

TKP devrimin yolunu doğru tesbit edemediği gibi esas olarak da ihtilalci değil, reformcu bir politika izledi. İşçi sınıfının yoğun olduğu birkaç şehirde çalışmayı esas aldı.

TKP ülkemiz şartlarında, proletarya önderliğindeki işçi-köylü temel ittifakı üzerinde inşa edilecek olan Birleşik Cephe gerçeğini kavrayamadı. Diktatörlüğe karşı, diktatörlüğün niteliğini (kemalist) yanlış tesbit etmesinden ve uzlaşmacı burjuva sınıf karakterinden dolayı doğru bir ittifaklar politikası izleyemediği için gelişmedi, geniş yığınların güvenini ve desteğini kazanamadı. TKP Kemalist hareketin sınıf niteliği başından beri hatalı tesbit etti ve Kemalist diktatörlüğe karşı zaman zaman teslimiyetçi bir politika izledi. 1924'te TKP Komüntern'de «Kemalistlerle sınıf işbirliği» politikası izlediği gerekçesiyle eleştirildi. Gerek Komüntern'deki eleştirinin ve gerekse 1925'teki Kemalist terörün etkisiyle 1926 devrimci programını kabul etti, fakat sınıf karakterinden dolayı programı uygulayamazdı ve uygulayamadı da. PDA revizyonistleri TKP konusunda köşeye sığınca derhal 1926 programını öne sürüyorlar ve bunu TKP revizyonizminin savunulmasında bir kalkan olarak kullanıyorlar. Halbuki TKP'nin değerlendirilmesinde esas olan tek bir program değil-

dir, esas olan 1919'dan 1946'ya kadar somut şartları içinde TKP'nin savunduğu görüşleri, çalışmaları ve mücadelesidir. Program ancak bütün içinde anlam kazanabilir.

1934'te Ş. Hüsnü Komüter'n'de yaptığı konuşmada Kemalist diktatörlüğü milli burjuvazinin bir diktatörlüğü olarak değerlendiriyordu; şöyle diyordu :

«Kemalist Cumhuriyet, kuruluşundan bu yana dikkat çekici bir tutarlılıkla milliyetçi ve burjuva niteliğine bütünüyle uyan değişmez bir dış politika izliyor.»

«Kemalistler Türkiye'nin bağımsızlığının Sovyetler Birliğinin varlığına ve dostluğuna bağlı olduğunun ve bunlar olmadan emperyalist sermayenin Türkiye'yi yeniden boyunduruk altına almaya yönelen hilekar çabalarına karşı en ufak bir direnme bile gösteremeyeceklerinin bilincindedir. Ankara'nın Sovyetlerle ittifaka sürekli sadakatının sırrı budur.» '(Aydınlık, sayı 71, s. 43)

Görüldüğü gibi, Ş. Hüsnü 1934'lerde Kemalist diktatörlüğün sınıf niteliğini yanlış tesbit etmekte, onu milli burjuvazinin bir diktatörlüğü olarak göstermektedir. Bu milli burjuvazinin de, Türkiye'nin bağımsızlığının Sovyetler Birliğinin varlığına bağlı olduğunun bilincinde olduğunu söylemektedir. Yani Ş. Hüsnü'ye göre Kemalistler, emperyalistlere karşı Türkiye'nin «bağımsızlığı»nın korunması için yanı başlarındaki proletarya diktatörlüğün yaşamasını istememektedirler. Yıl 1934, Ş. Hüsnü'nün gözünde hala komprador burjuvazi ve büyük toprak ağala-

rının bir kliğinin iktidarda olduğu yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye gerçeğini, bu kaba gerçeği görmüyor. Gözdeki mertegi görmemek, siyasi körlük buna derler. İşte TKP'yi Kemalizme uzlaştıran, sınıf işbirliğine iten temel görüşlerden birisi de bu görüştür. Bu görüşten dolaydır ki TKP Kemalist terörün yavaşladığı dönemlerde bu diktatörlüğe karşı uzlaşıcı, teslimiyetçi, terörün yoğunlaştığı dönemlerde ise mücadeleci bir politika izlemiştir.

TKP milli meseleyi çok kaba hatlarıyla kavradı. Devrimimizin önemli meselesi olan bu meseleyi pek önemsemedi, ve pratikte bu meseleye karşı hatalı bir tavır takındı. Kemalist diktatörlüğün azınlık milliyetlere, özellikle Kürt milletine karşı uyguladığı eritme ve yoketme siyasetine karşı kararlı bir mücadele vermediği gibi aksine bu siyaseti zaman zaman bölücülüğe, «gericiliğe ve dinciliğe» karşı göstererek üstü kapalı bir tarzda destekledi. Milli meselenin yığınlar arasında doğru çözümünün propagandası yerine Kemalistlere bu tip ayaklanmaların olmaması için Doğuda Toprak reformunun uygulanmasını salık verdi. Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini görmemezlikten geldi. Ve bu alandaki doğru ittifaklar politikasını hiç önemsemedi. Bugün PDA revizyonistleri de Milli mesele konusunda, özünde TKP'nin tutumunu benimsiyorlar. Onlar Türk hakim sınıflarıyla sıkı işbirliği içinde olan Kürt burjuva ve toprak ağalarıyla, milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı çıkan Kürt burjuva ve toprak ağalarını aynı kaba koyuyorlar. Komünist hareketin birincilere karşı ikincilerle geçici ittifaka girmesini büyük bir demagojiyle «toprak devriminin reddi» olarak gösteriyorlar. PDA

revizyonistlerinin bu tepkisinin ardında onların burjuva milliyetçi duyguları ve anlayışı yatmaktadır.

Yukarıda sıraladığımız hatalar TKP'nin işlediği hataların bir kısmıdır. TKP tecrübesinin değerlendirilmesi ayrı bir konu olduğu için üzerinde durmayacağız. Ancak burada şunu belirtelim ki TKP izlediği yanlış çizgiden dolayı halkla kaynaşmamış, sağcı bir aydın hareketi olarak kalmıştır. TKP'nin işçi sınıfı arasındaki faaliyeti, bir avuç aydının «verimsiz çabası olmaktan öteye» gitmemiştir. Genel olarak sendika hareketi içinde faaliyeti çok cılız kalmıştır. «Kemalist sendikalarda komünist grup (fraksiyon) çalışması ve bağımsız sınıf mücadelesi sendikaları kurma konusunda ciddi çabalar» (Ş. H) gösterememiştir. «Az sayıda işletmelerde illegal sendika grupları kurma konusunda sadece cesaretsiz girişimlerde» (Ş. H) bulunmuştur. Gençlik ve kadınlar arasındaki çalışmaları da zayıf kalmıştır.

PDA revizyonistleri, devrimci hareketi, TKP'nin «devrimci» mirasını inkar etmekle suçluyorlar. Gerçekte onların devrimci hareketten istedikleri kendileri gibi TKP'nin sağcı ve revizyonist çizgisine sahip çıkmasıdır. Devrimci hareket, M. Suphi'nin temsil ettiği hareketin mirasına sahip çıktığını ilan etmiştir. Devrimci hareket, TKP'nin 26 yıllık mücadelesinin derinlemesine incelenmesinin ve bu tecrübeden gerekli dersler çıkarılmasının önemi-ne başından beri işaret etmiştir. KRYPAKKAYA'nın bu konudaki çalışması (ne yazık ki kayboldu) bunun bir göstergesidir. TKP'nin iki yanı vardır. Birinci yan, sağcı ve revizyonist olandır ki bu onun esas yanıdır; diğeri tali durumda kalan devrimci

yandır. Devrimci hareket birincisine karşı çıkar ve onu mahkum eder, ikincisine ise sahip çıkar ve onu savunur. Devrimci hareket, TKP saflarında yer alan, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele veren, zindanlarda acı çeken, poliste direnen, mahkemede boyun eğmeyen devrimci, yurtsever ve demokratların fedakârlığına, sabrına, kararlığına ve cesaretine her zaman derin saygı duyar. Bir hareketin hatalarını açığa vurmak ve bu hataları derinlemesine eleştirmek hiçbir zaman o hareketin olumlu yönünü inkar anlamına gelmez. Bugün PDA revizyonistleri TKP'nin esas olarak «Leninist» bir hat izlediğini ileri sürerek onun esas hattına, revizyonist hattına sahip çıkıyorlar. Bu tutum PDA çizgisine uygundur. Eğer Kıvılcımlı kendilerine saldırmaysaydı, onun da «Leninist» hattına sahip çıkarlardı.

PDA REVİZYONİSTLERİ TKP'NİN KEMALİZM KONUSUNDAKİ HATALI ÇİZGİSİNİ GÜNÜMÜZ ŞARTLARINDA DEVAM ETTİRİYORLAR

Yazar şöyle diyor :

«Tasfiyeciler Kurtuluş savaşını inkar ettiler...» (age)

Devrimci hareketin kurtuluş savaşıyla ilgili tezlerine karşı PDA revizyonistleri şimdiye kadar bir hayli demagoji yaptılar. PDA'nın devrimci tezlerine karşı yönelttiği eleştirileri cevaplandırmak ayrı bir yazı konusudur. Biz burada birkaç nokta üzerinde duracağız.

Devrimci hareket geçmişte Kurtuluş savaşının başına geçen Kemalist önderliğin niteliğini isabetli bir görüşle tesbit etti. Devrimci hareket, Kemalist önderliğin Türk olan komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfının bir hareketi olduğunu açığa çıkardı, ve Kemalist diktatörlüğün faşist bir diktatörlük olduğunu tesbit etti. Bu devrimci görüşler şimdiye kadarki tüm oportünist ve revizyonist görüşlere ağır bir darbe indirdi. Bu görüşler, hakim sınıfların tüm oportünist ve revizyonist akımların da yardımıyla başından beri Kemalizme giydirdiği dokunulmazlık zırhını parçaladı ve onu olduğu gibi açığa çıkardı. Başta 12 Mart faşistleri olmak üzere, oportünist ve revizyonist akımların özellikle Kemalizm meselesinde devrimci harekete karşı ateş püskürmeleri işte bundan dolaydır.

Kemalizm konusunda devrimci harekete saldıran oportünist, troçkist ve revizyonist akımların başında özellikle PDA revizyonizmi gelmektedir. PDA revizyonistleri, ülkede sınıf mücadelesinin giderek keskinleştiği bir dönemde, «Halkın Sesi» dergisinde, günlerce hakim sınıfların yapmak istediği bu görevi üstlenip, Kemalizmi halka şirin göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Devrimci hareketin tezlerine karşı olanlar, Lenin, Stalin ve Dimitroff'un Kurtuluş savaşında halkın itilaf emperyalistlerine karşı direnmesi ve sömürge yapının tasfiyesiyle ilgili olarak ileri sürdükleri fikirlere sarıldılar. Bu fikirleri, Kemalizmin halka şirin gösterilmesinde bir araç olarak kullanmaya çalıştılar.

Devrimci Hareket geçmişte, Kurtuluş savaşıyla sömürgeleştirilmiş toprakların kurtarıldığını, sultanlığın kaldırıldığını fakat yarı-sömürge ve yarı-feodal yapının olduğu gibi kaldığını tesbit etti.

PDA revizyonistleri aslında bu gerçeğe karşı savaş açtılar. Onlar üstü kapalı ve sinsice Kurtuluş savaşıyla Türkiye'nin her bakımdan bağımsız bir ülke haline geldiğini savunur oldular. Sömürgeleştirilmiş toprakların kurtarılması, sultanlığın kaldırılması ve diğer kısmi reformların yapılması elbette ki ileriye doğru atılmış adımlardır. Hareket hiçbir zaman bunların gerici bir şey olduğunu iddia etmedi ve etmez de. Hareket genel olarak Kurtuluş savaşının neyi gerçekleştirdiğini, neyi gerçekleştirmediğini ortaya koydu. Buna bağlı olarak Kurtuluş savaşında neye sahip çıktığımızı neyi red ettiğimizi açıkladı. Hareket, Kurtuluş savaşında emperyalizme karşı direnen halkımızın (Kara Yılanların, Şahinlerin, Parti Pehlivanlarının vb.) kahramanlık, fedakarlık ve yurtseverlik mirasına sahip çıktı. Kemalist mirasa Şafakçıların sahip çıkmakta serbest olduklarını belirtti. Savaşın önderliğini ele geçirmiş olsa bile Kemalizmle Kurtuluş savaşını aynılaştırmak doğru değildir. Kurtuluş savaşında emperyalizme karşı ilk direnmeyi Kemalist önderlik başlatmış değildir. Direnmeyi ilk önce çete savaşlarıyla başlatan bizzat halkın kendisidir. Kemalistler bu direnmenin gelip başına geçmişlerdir. Emperyalizme karşı kükreyen halk yığınlarının devrimci yurtsever gücünü kendi sınıf menfaatleri açısından yönlendirmiş, iğdş etmişlerdir. Halka ait olan işgalin sökülüp atılması veya sömürge yapının tasfiyesidir (ki Kemalist önderliğin de bundan çıkarı vardı). Kemalist önderliğe ait olan nedir? Kemalist önderliğe ait olan da yarı-sömürge, yarı-feodal yapının olduğu gibi kalmasıdır. Ve elbette ki devrimci hareketin sahip çıktığı miras, yani emperyalizme karşı direnen Türkiye haklarının gös-

terdiği kahramanlık, dünyanın diğer ezilen halklarına cesaret ve ümit vermiştir. Birlikte devrimci hareketin tezlerinde belirttiği gibi, Türk büyük burjuvazisinin ve toprak ağalarının önderliğinden dolayı Kurtuluş savaşı getirdiği sonuçlar bakımından -ki getirilen sonuç yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'dir.- «Şafak revizyonistlerinin iddia ettikleri gibi Asya'nın ezilen halklarına değil, Asya'nın korkak burjuvazisine ve bir de emperyalist ülkelerin mali oligarşisine cesaret ve umut vermiştir.»

Devrimci hareket, biraz önce de belirttiğimiz gibi Kurtuluş savaşında neyi savunduğunu, neye karşı çıktığını apaçık fakat öz olarak ortaya koymuştur. Yazının öz olmasından, her şeyin ayrıntılı bir şekilde açıklanmasından yararlanan Aydınlık revizyonistleri, Demagoji ve tahrifatla hareketi bağlamayan, sağda solda söylenmiş ve yazılmış bazı hatalı fikirlerle bol bol spekülasyon yapmışlardır.

Yazar devam ediyor :

«Tasfiyecilere göre, tüfekleri Kurtuluş savaşı verenlere çevirmek ve onları yıkmak gerekiyordu.» (s. 32)

Devrimci hareket, savaş içinde böyle bir şeyin yapılması gerektiğini hiçbir zaman ve hiçbir yerde ileri sürmemiştir. Bu, Aydınlık revizyonistlerinin bol bol sarfettikleri kuru iftiralardan birisidir. Kurtuluş savaşında Komünist partisinin Kemalistlere karşı politikası, ÇKP'nin Japon işgali karşısında Guomindang'a karşı uyguladığı politikadan temelde farklı olamazdı, olmadı da. Savaş süresince Ko-

münist Partisinin Politikası, tüfekleri Kemalistlere değil, Kemalistlerle birlikte emperyalistlere çevirmek olabilirdi. Nitekim o dönemde Türkiye komünistleri ve demokratları da aynı şeyi yaptılar. Tüfekleri Kemalistlerle birlikte emperyalistlere çevirdiler. Ne var ki Kemalistler de tıpkı Çan Kay Şek gibi savaş yılları içinde tüfekleri Milli burjuvaziye, demokratlara ve Komünistlere çevirdiler, bu yurtsever güçlere karşı kanlı saldırılara giriştiler. Bu gerçeği ancak Kemalizm dalkavukları görmezlikten gelebilir, anmak istemez. Kemalistler daha savaş yılları içinde, Londra Konferansı öncesi, İngiliz emperyalistlerinin gözüne şirin görünmek, onları uzlaşmaya çekmek için üç-dört ay gibi kısa bir sürede Kuvay-ı Seyyare'ye, Halk İştirakiyyun Fırkasına ve M. Suphi'nin başında bulunduğu TKP'ye karşı kanlı saldırılar düzenlediler. Batıda Yunanlılara karşı direnen ve Milli burjuvazinin sağ kanadının bir hareketi durumunda olan Kuvay-ı Seyyare, Kemalist saldırı karşısında darmadağın oldu. Hareketin başını çeken Çerkez Ethem gibileri Yunanlılara sığınmak zorunda kaldı ve ihanete sürüklendi. Bu hareketin içinde yer alan ve Egeli yoksul ve aşağı-orta köylülüğün bir hareketi durumunda olan Parti Pehlivan'ın ve arkadaşlarının başını çektiği çeteler ise işgal edilmiş topraklarda Yunan Cephesi gerisinde savaşa devam ettiler. Öte yandan aynı ay içinde Halk İştirakiyyun Fırkası dağıtıldı. Kurucuları tutuklandı. M. Suphi'nin başkanlığındaki 15 kişilik seçkin bir TKP heyeti Karadeniz'de boğduruldu. Kemalistlerin bu saldırısıyla Guomindang'ın Japon işgali şartlarında komünistlere ve yurtseverlere karşı düzenlediği saldırı arasında özünde hiçbir fark yoktur. Her ikisi de aynı

sınıfların, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının komünistlere ve yurtseverlere karşı işgal şartlarında giriştikleri bir saldırdır.

Yazar devam ediyor :

«Onlara göre, proletarya önderliğinde olmayan her kurtuluş savaşı gericidir ve desteklenmez.» (s. 32).

Bu da fütursuzca savrulan kuru iftiralarından birisidir. Devrimci hareketin görüşleri, yazıları ortadadır. Bu adi iftiraya cevap vermeye değmez. Biz bu durumu devrimci hareketin yazılarını okuyanların ve geçmişte devrimcilerle PDA'cılar arasındaki mücadeleye yakinen tanık olanların takdirine bırakıyoruz.

DEVRİMCİ HAREKETİN ÇÖKTÜĞÜ YALANINI YAYMAYA ÇALIŞAN PDA REVİZYONİZMİ KİMSEYİ KANDIRAMAZ.

Yazar şöyle diyor :

«Bunlar keskin sloganlarla devrimci hareketten koparıp götürdükleri bir avuç genç devrimciyi maceracı yollarında heder ettiler. Bu gençlerin çoğu Sıkıyönetim mahkemelerinde Yusuf Küpeli ve AP taraftarı M. Ramazan Aktolga hainlerinin gurubuna katıldı, ve teslimiyete sürüklendi.» (s. 26, abç)

12 Mart faşist diktatörlüğünün cezaevlerinde doldurduğu devrimciler ve yurtseverler başta olmak üzere, Türkiye devrimcilerinin çoğunluğu, TKP (M-L) ve TİKKO davasında yargılanan devrimcilerin cezaevlerinde ve mahkemedeki tutumlarını çok

iyi bilmektedir. Bu davada yargılanan ve büyük çoğunluğu teşkil eden devrimciler, cezaevlerinde ve mahkemede halkın davasına bağlılığın en iyi örneklerinden birisini vermişlerdir. Bunlar, mahkemede, 12 Mart faşist diktatörlüğünün tüm baskılarını, zulüm ve provakosyanlarını ayrıntılarıyla teşhir etmiş, proletaryanın ve halkın davasını kararlılıkla, tavizsizce savunmuşlardır. Mahkemeden atmalar, hücre cezaları, tehditler, mahkeme salonlarına doldurulan coplu silahlı askerlerin baskıları onları geriletememiştir. Gerçekleri olduğu gibi kabul etmeli, dürüst olmalıyız. Herkesin bildiği kaba gerçekleri çırpıtarak, ters göstererek bunlardan fayda ummak boşunadır. Cezaevinde ve mahkemede çoğunluğun mücadelesine katılmayıp sessiz kalan ve yarısı sempatizan olan bir avuç kişiyi çoğunluk diye göstermek, hatta bunları ihanete sürüklemekle suçlamak, böylesine bir iğrenç yalana itibar etmek, tüm devrimcilerin nazarında bizi değil sizi küçük düşürür. Bizler hiçbir zaman PDA kadrolarının cezaevindeki ve mahkemedeki olumlu tutumlarını inkâr ederek yüzsüzleşmeyiz. Cezaevinde ve mahkemede PDA'dan ayrılıp teslimiyet yolunu tutanları çoğunluk göstererek ve bunları PDA hareketine karşı siyasi ve ideolojik mücadelede bir malzeme gibi kullanarak adileşmeyiz. Çünkü biz biliyoruz ki PDA'dan ayrılıp teslimiyet yolunu tutan bu unsurlar esas olarak cezaevinde ve mahkemelerde faşistlere karşı yürütülen mücadeleden kaçanlar, paçayı kurtarmak isteyenlerdir. Yoksa PDA gisinden ayrılıp da cezaevinde de mahkemede PDA kadrolarıyla birlikte faşizme karşı mücadele eden devrimciler de vardır.

12 Mart faşist diktatörlüğü ve ondan sonraki

dönemde Türkiye'nin azıllı gericiileri, her türden oportünist ve revizyonistleri bazıları hariç- tek bir ağızdan faşizme karşı mücadelede canını veren devrimci ve yurtseverlerin «boşuna öldükleri»ni, «pisi pisine gittikleri»ni, «ölüme itildikleri»ni, «heder oldukları»ni ileri sürerek, bu şehitlerin kişiliğinde faşizme karşı verilen mücadeleyi karalamaya, halkın gözünde kötü göstermeye çalıştılar, şehit düşen devrimcilerin ve yurtseverlerin hatalarını, onların olumlu yönünü, halka ait olan yanını karalamada bir malzeme olarak kullanmaya çalıştılar. PDA revizyonistleri, devrimci hareketin önderleri için «bir avuç devrimciyi maceracı yollarında heder ettiler» diyerek bir anlamda gerici koroya eşlik ediyorlar. Bu tutum onların modern revizyonist ve aşırı sağcı çizgilerine tamamen uygundur. Onlar gerici koronun başında yer alan TKP'nin ağızyla konuşuyorlar. TKP revizyonistleri de şöyle diyor : «Perinçekler geçmişte... İ. Kaypakkayaları silahlı serüvenlere iteleyip, kendileri geri çekildiler, ve onların ölümlerine yolaçtılar.» (Atılım, 1 Ekim 1976, s. 10) 12 Mart Faşist diktatörlüğüne karşı mücadelede canlarını verenler «boşuna» ölmediler. Hatalarına rağmen onlar halka aittirler. Onların dökülen kanları devrim ırmağına açılan küçük derecikler gibidir. Devrimci hareket onların hatalarından gerekli dersleri çıkarır, olumlu yanlarına sahip çıkar ve onu savunur.

PDA REVİZYONİZMİ GEÇMİŞTE OLDUĞU GİBİ BUGÜN DE YALDIZLI BİR PALAVRA EDEBİYATIYLA SÜSLENMİŞ AŞIRI SAĞCI VE TESLİMİYETÇİ BİR POLİTİKA İZLEMEDİR.

İki süper devletin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesi ve çatışması gün geçtikçe kızışıyor. Ülkemizin, Avrupa'nın Ortadoğu'ya açılan kapısı ve Doğu Akdeniz'in kulesi durumunda olmasından dolayı bu çatışma -iki süper devletin Ortadoğu'daki ve Akdeniz'deki çatışmasına veya hegemonya mücadelesine bağlı olarak- ileride daha da kızışacaktır. Ülkemizde ABD nüfuzu gün geçtikçe gerilemekte, Sovyet nüfuzu ise gelişmektedir. Bununla birlikte bugün ülkemiz esas olarak ABD emperyalistlerinin bir yarı sömürgesi durumundadır. Her iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı **kararlılıkla mücadele edilmelidir.** Bu mücadeleyi, birisi diğerinden koparmaksızın sürdürmeli, fakat ABD ve işbirlikçilerine karşı her alanda mücadeleye ağırlık verilmelidir.

Bugün iki süper devleti baş düşman ilan eden PDA revizyonizmi, mücadelenin asıl ağırlığını Sovyet sosyal emperyalistlerine yöneltmekte ve gerçekte baş düşman olarak Sovyetleri hedef almaktadır. Onlar, ülkemizin esas olarak ABD emperyalistlerinin bir yarı-sömürgesi olduğu gerçeğini görmezlikten geliyorlar. İzledikleri politika özünde, ülkenin sosyal-emperyalist bir işgale uğradığı şartların bir politikasıdır. Onlar, bugün yarı-sömürge şartlarında uygulanacak siyasetle işgal şartlarında uygulanacak siyaseti birbirine karıştırıyorlar. İşgal şartlarının baş çelişkisi, bugünkü durumun baş çelişkisi olarak tesbit eden PDA revizyonistleri, bu yüzden iç düşmana veya iç gericiliğe karşı mücadeleyi ikinci plâna atmış durumdadırlar.

PDA revizyonistleri bugün iki süper devlete karşı mücadele bayrağı altında ABD emperyaliz-

mini gizliden gizliye kayırma ve bu süper devleti ehven-i şer gösterme durumuna düşüyorlar. Onlar, ABD emperyalistlerinin işbirlikçileriyle sınıf işbirliği politikasını sinsice uyguluyorlar, bir süper devlete ve işbirlikçilerine dayanarak diğerine karşı mücadeleye siyasetini geliştiriyorlar. ABD işbirlikçileri ve bugünkü şartlarda tecrit edilmesi gereken azıllı komünizm düşmanları olan DP faşistleriyle PDA bürokratları arasındaki yakınlaşma bu durumun somut örneklerinden birisidir. PDA revizyonistlerinin Sovyet sosyal emperyalistlerine karşı mücadeleye ağırlık vermeleri ve ABD'yi sinsice kayırmaları, DP faşistlerinin tasvibini almaktadır. Onlar bu noktada kendilerine yönetilen eleştirileri, DP faşistlerinin kendi «proleter devrimci siyasetleri»ni desteklediğini ileri sürerek cevaplandırmaya çalışıyorlar. Buna kargalar bile güler. PDA revizyonistleri bir yandan devrimci hareketin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı çıkan bir kısım Kürt burjuva ve toprak ağalarıyla ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı geçici ittifak kurabileceği fikrine ateş püskürürken, diğer yandan da milli baskıların, zulmün ve imtiyazların en ağır şekilde devam etmesini savunan ABD işbirlikçisi DP faşistleriyle bugünkü şartlarda ittifak kurmaya çalışıyorlar. Bu siyaset, burjuva milliyetçi öze sahip olan PDA ideolojisinin doğal bir sonucudur. Bir süper devlet ve işbirlikçilerine dayanarak diğerine ve işbirlikçilerine karşı mücadele edilemez. PDA'nın geliştirmeye çalıştığı bu eğilimi mahkum etmeli, bugünkü şartlarda iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadeleden yana olan güçlerle birleşmeye veya geçici ittifaklar kurmaya çalışmalıyız.

PDA revizyonistleri, halkın mücadelesinin yük-

seldiği ve açık faşist diktatörlük tehlikesinin arttığı bugünkü şartlarda «öz kaynaklarımıza ve halkın silahlanmasına dayanan yurt savunması» sloganı altında hakim sınıfların silâhlanmasını savunuyor. MC faşizminin halka karşı giriştiği baskı ve terörüne karşı mücadeleyi ikinci plana iten bu hareket, şimdi hakim sınıflara silahlanma ve yurt savunması konusunda akıl hocalığı yapmaktadır. Bugün ülkemizde silahlanma ve yurt savunması konusunda birbirleriyle çatışan ve halkın en çok dikkatini çeken iki büyük görüş vardır. **Birinci görüş**, ABD işbirlikçilerinin savunduğu görüştür. Bunlar ABD emperyalizminin imkanlarıyla ve tepeden tırnağa kadar silahlanmayı savunmaktadır. Bu, aynı zamanda NATO'nun isteğidir. NATO Sovyet tehdidi-ne karşı Güney-doğu kanadının ateş gücünü bir an evvel arttırmayı hararetle istemektedir. **İkinci görüş**, Sovyet işbirlikçilerinin görüşüdür. Bunlar yumuşama masalını yayarak Türkiye'nin silahlanmasına karşı çıkmaktadırlar. Bunların gerçek amacı, Türkiye'nin Sovyet sosyal emperyalistleri tarafından kolay yutulabilir bir lokma haline gelmesidir. Öte yandan bunlar, ülkemizin Sovyetlerle askeri bakımdan da sıkı ilişkiler içine girmesini arzulamaktadır. Bunların esas amacı, Sovyetlerin ABD'nin yerini almasıdır. Türkiye proletaryasının bu iki süper devlet ve işbirlikçilerinin bugünkü şartlarda silahlanmayla ilgili politikaları karşısında tavrı ne olmalıdır? Açıktır ki, bu hiçbirinin politikasına alet olmamak; her iki politikanın da içyüzünü kitlelere teşhir etmek ve halkın her iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadelesini kendi imkânlarıyla, kendi gücüne dayanarak silâhsızlanmasını savunmak olmalıdır. Özellikle halkın prole-

tarya önderliğindeki iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadele kendi bağımsız silahlı güçlerini yaratmasını ısrarla savunmalı ve bu esasa uygun bir siyaset izlenmelidir.

Bugün Türkiyenin bir yarı-sömürge olmaktan kurtulması, ülkemizin emperyalistlerle her türlü siyasi, ekonomik, askeri ve kültürel bağlarını koparması gibi büyük ve çetin bir görev önümüzde durmaktadır. Bu görevi es geçerek ikinci plana alarak, «öz kaynaklarımıza ve halkın silahlanmasına dayanan yurt savunması» görevini tek başına ele almak, bunu esas görev haline getirme eğilimine kapılmak, bugünkü şartlarda büyük hatadır. PDA'nın devrimci laflarla süslediği bu politikası, bugünkü şartlarda ABD ve işbirlikçilerinin dışta Sovyet sosyal emperyalistlerine, içte ise halka karşı silahlanma politikalarına soldan dolayı bir destek sağlamaktan başka bir işe yaramaz.

«Öz kaynaklarımıza ve halkın silahlanmasına dayanan yurt savunması» sloganı doğru bir slogandır. Fakat PDA bu sloganı kendi küçük burjuva milliyetçi anlayışıyla ele almaktadır. Sınıf bilinçli Türkiye prolataryası yurt savunmasının önemini ve bunun hangi şartlarda ön plana alınacağını çok iyi bilmektedir. Bugün ülkemizin yarı-sömürge olmaktan kurtulması, bağımsızlığına kavuşması uğruna verilecek mücadeleyi ön plana almadan, pratikte bu yoldaki mücadeleye ağırlık vermeden silahlanmayı savunmak, parlak laflarla bunu ön plana geçirmek, gerçekte bir süper devletin ve işbirlikçilerinin halka ve diğer süper devlete karşı silâhlanmasını savunmak olur. Herşeyden önce bu, bugünkü şartlarda ABD emperyalistlerinin ve işbirlikçilerinin işine yarar.

Fiyatı : 10 TL.

www.partizanarsiv.net